

ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Στις 10 Απρίλιου του 2014 ο Επαναστατικός Αγώνας πραγματοποίησε βομβιστική επίθεση εναντίον της Διεύθυνσης Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδας στην οδό Αμερικής, όπου στεγάζεται και ο μόνιμος αντιπρόσωπος του ΔΝΤ στην Ελλάδα Ουές Μακ Γκρου. Αν και το χτύπημα στόχευε την Τράπεζα της Ελλάδας, ζημιές υπέστησαν και τα κεντρικά γραφεία της τράπεζας Πειραιώς τα οποία βρίσκονται ακριβώς απέναντι, γεγονός που καθιστά ακόμα πιο επιτυχημένο το χτύπημα, αφού η τράπεζα Πειραιώς εξελίχτηκε με την εξαγορά της Αγροτικής σε μία από τις μεγαλύτερες συστημικές ελληνικές τράπεζες, επωφελήθηκε από την ληστρική μνημονιακή πολιτική που εφαρμόζεται εναντίον του ελληνικού λαού τα τελευταία χρόνια και είναι ένας από τους οικονομικούς παράγοντες που είναι συνυπεύθυνοι για τα δεινά του.

Η επίθεση πραγματοποιήθηκε με αυτοκίνητο-βόμβα που περιείχε 75 κιλά εκρηκτικής ύλης πετρελαιοαμμωνιτίδας (ANFO). Τέσσερα χρόνια ακριβώς μετά το κατασταλτικό χτύπημα εναντίον της οργάνωσης και ενώ το κράτος, όπως και πολλοί εχθροί του ένοπλου αγώνα πανηγύριζαν για την “επιτυχία της εξάρθρωσης” του Επαναστατικού Αγώνα, η ενέργεια αυτή έρχεται να τους διαψεύσει. **Η επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας αφιερώνεται στον αναρχικό σύντροφο Λάμπρο Φούντα, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα που σκοτώθηκε σε ένοπλη συμπλοκή με αστυνομικούς στην Δάφνη στις 10 Μαρτίου 2010 κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας της οργάνωσης.** Ο σύντροφος έχασε τη ζωή του σε απόπειρα απαλλοτρίωσης αυτοκινήτου που θα χρησιμοποιούταν σε ενέργεια του Επαναστατικού Αγώνα στα πλαίσια της στρατηγικής της οργάνωσης εκείνης της περιόδου-περίοδο έναρξης της οικονομικής κρίσης. Η στρατηγική αυτή αποσκοπούσε στο να χτυπηθούν και να σαμποταριστούν δομές, θεσμοί και πρόσωπα με κεντρικό ρόλο στη μεγαλύτερη ιστορικά αντιλαϊκή επίθεση που επρόκειτο να διεξαχθεί με την υπογραφή του πρώτου μνημονίου τον Μάιο του 2010. Ο Λάμπρος Φούντας αγωνίστηκε και έδωσε την ζωή του για να μην περάσει η σύγχρονη χούντα της οικονομικής και πολιτικής ελίτ, η χούντα της τρόικας -του ΔΝΤ, της ΕΚΤ και της ΕΕ. Αγωνίστηκε και έδωσε την ζωή του για να μην περάσει η σύγχρονη χούντα του κεφαλαίου και του κράτους. Για να μην περάσει ο νέος ολοκληρωτισμός που επιβάλλεται σε όλο τον πλανήτη με αφορμή την παγκόσμια οικονομική κρίση. Ο Λάμπρος Φούντας έδωσε την ζωή του πολεμώντας για να γίνει η κρίση ευκαιρία για την κοινωνική Επανάσταση. Η επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας αποτελεί ως ένα βαθμό την συνέχιση της στρατηγικής εκείνης με τις επιθέσεις εναντίον της Citibank, της Eurobank και του χρηματιστηρίου.

Προς τιμήν λοιπόν, του συντρόφου, η ενέργεια εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας έχει την υπογραφή Κομάντο Λάμπρος Φούντας. Γιατί η καλύτερη απόδοση τιμής σε ένα σύντροφο που έδωσε τη ζωή του στον αγώνα, είναι η συνέχιση του ίδιου του αγώνα για τον οποίο έπεσε πολεμώντας. Και αυτός ο αγώνας δεν είχε, δεν έχει και δεν θα έχει άλλη κατεύθυνση παρά μόνο την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους, την κοινωνική Επανάσταση.

Χτύπημα-απάντηση στην επιστροφή των αγορών.

Επιλέξαμε την 10η Απριλίου για την επίθεση γιατί -όπως πολύ καλά κατάλαβαν οι πάντες, από την κυβέρνηση, τα κόμματα έως τα ελληνικά και διεθνή ΜΜΕ- σηματοδοτεί την κίνηση εξόδου του ελληνικού κράτους στις αγορές προς αναζήτηση του πρώτου μακροπρόθεσμου δανείου μετά από τέσσερα χρόνια, ενώ την επομένη 11 Απρίλη, η αρχηγός του ισχυρότερου ευρωπαϊκού κράτους, πρωταγωνίστρια της επιβολής ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της λιτότητας σε όλη την Ευρώπη και από τους ιδανικότερους εκφραστές των συμφερόντων της ευρωπαϊκής οικονομικής ελίτ, η αρχιτρομοκράτισσα Γερμανίδα καγκελάρια Ανγκελα Μέρκελ, κατέφθανε στην Ελλάδα για την πολιτική και οικονομική κεφαλαιοποίηση της “ελληνικής επιτυχίας”. Το ελληνικό κράτος κατάφερε να δανειστεί 3 δις ευρώ πουλώντας πενταετές ομόλογο με επιτόκιο 4,95% στους συνήθεις εγκληματίες -τζογαδόρους του κρατικού χρέους: Επενδυτές κεφαλαίων, κεφάλαια προερχόμενα από μόχλευση ή τα γνωστά heads funds και μεγάλες ευρωπαϊκές και αμερικάνικες τράπεζες όπως η Morgan Stanley, USB, Goldman Sachs, HSBC, Deutsche Bank, Merrill Lynch, όλα τα μεγάλα κοράκια του υπερεθνικού κεφαλαίου ξαναχτυπούν “αγοράζοντας Ελλάδα” παίρνοντας στα χέρια τους το 90% των ομολόγων. Από την κυβέρνηση, τα ελληνικά και μεγάλο αριθμό ξένων ΜΜΕ το γεγονός αυτό πιστώνεται ως “αναγνώριση από τις αγορές της πετυχημένης πορείας της Ελλάδας για έξοδο από την κρίση”.

Με αμηχανία, μισόλογα και ασαφείς αντιλογίες αντιμετώπισαν τα υπόλοιπα -και χωρίς καμία εξαίρεση- καθεστωτικά κόμματα αυτή την εξέλιξη αποδεχόμενα εμμέσως πλην σαφώς την τεράστια ισχύ των κεφαλαιαγορών στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, απέναντι στην οποία υποτάσσονται αργά ή γρήγορα όλες οι καθεστωτικές δυνάμεις. Και αυτή την καθολική υποταγή των καθεστωτικών κομμάτων έδειξε και η ανικανότητά τους να απαντήσουν στο μείζον δίλημμα που τίθεται από την κυβέρνηση και που εγκλωβίζει τη χώρα στο απόλυτο αδιέξοδο: “Η δανεικά με χαμηλό επιτόκιο και όρους, δηλαδή μνημόνιο ή δανεικά από τις αγορές με υψηλό επιτόκιο και χωρίς όρους”.

Οι καπιταλιστές ανά τον πλανήτη στις 10 Απριλίου επικρότησαν τη μακροχρόνια πολιτική σφαγιασμού μεγάλου τμήματος της ελληνικής κοινωνίας που επιβλήθηκε με τέσσερα χρόνια μνημονίου από την τρόικα και τις ελληνικές κυβερνήσεις. Μέσα στα τέσσερα χρόνια από τότε που υπογράφηκε το πρώτο μνημόνιο, στα τέσσερα χρόνια αδυσώπητου κοινωνικού πολέμου από την οικονομική και πολιτική εξουσία εναντίον της πλειοψηφίας της κοινωνίας, έχει αποτυπωθεί με τον πιο ωμό τρόπο τι σήμαινε και τι σημαίνει “σωτηρία της χώρας από τη χρεοκοπία”. Και έχει γίνει πλέον κοινή συνείδηση για την πλειοψηφία των ανθρώπων που ζουν σε αυτόν τον τόπο, ότι αυτή η “σωτηρία” αφορά μόνο το οικονομικό και πολιτικό καθεστώς. Αφορά τις ελληνικές τράπεζες που από το 2008 έως σήμερα έχουν πάρει από τις κυβερνήσεις 211,5 δις ευρώ: 28 δις από την κυβέρνηση Καραμανλή το 2008, 110 δις από την κυβέρνηση Παπανδρέου τη διετία 2010-2011, δηλαδή όλο το πρώτο δάνειο της τρόικας, 48 δις από την κυβέρνηση Παπαδήμου, 25,5 δις από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου. Το ποσό ξεπερνά το 100% του ΑΕΠ και αντιστοιχεί στα 2/3 του ελληνικού χρέους. **Η “σωτηρία της χώρας” αφορά το μεγάλο κεφάλαιο, αφορά την υπερεθνική άρχουσα τάξη και τους ισχυρούς δανειστές της χώρας. Αφορά τις δομές και τους θεσμούς του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Αφορά τα κράτη, το πολιτικό προσωπικό στην Ελλάδα και την Ευρώπη, αφορά τους κάθε λογής πολιτικούς λακέδες του καθεστώτος που το στηρίζουν με κάθε τίμημα. Αφορά μια αισχρή μειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας.**

Αυτούς που δεν αφορά αυτή η “σωτηρία” και που αντιθέτως, πλήρωσαν και πληρώνουν με αίμα τη σωτηρία του συστήματος από την κρίση, είναι η πλειοψηφία του λαού. Είναι τα 5 εκατομμύρια άνθρωποι που οι ζουν σε συνθήκες φτώχειας. Είναι τα 2,5 εκατομμύρια που ζουν στην απόλυτη ανέχεια. Είναι τα 700000 φτωχά παιδιά που δεν έχουν τα βασικά, αυτά που υποσιτίζονται, που κρυώνουν, που λιποθυμούν, που καταλήγουν σε ιδρύματα για ένα πιάτο φαί. Είναι αυτοί που αρρωσταίνουν, αυτοί που τρελαίνονται. Αυτοί που χάνουν το σπίτι τους για χρέη στις τράπεζες και το κράτος, αυτοί που ζουν χωρίς ρεύμα, αυτοί που στερούνται τις βασικές ανάγκες επιβίωσης. Είναι οι 4000 άνθρωποι που αυτοκτόνησαν γιατί καταστράφηκαν οικονομικά. Είναι οι χιλιάδες άστεγοι, αυτοί που κυνηγούν τα συσσίτια, αυτοί που τρέφονται από τα σκουπίδια, αυτοί που αργοπεθαίνουν στο περιθώριο. **Είναι όλοι αυτοί οι κολασμένοι που χρεοκόπησαν οικονομικά και κοινωνικά, που πληρώνουν με τη ζωή τους και με τη ζωή των παιδιών τους τη “σωτηρία της χώρας”.** Όλοι αυτοί έχουν καταλάβει τι θα πει να χρεοκοπεί η ζωή σου, τι θα πει να μην αξίζει η ζωή σου τίποτα. Έχουν καταλάβει ότι η “αποφυγή της χρεοκοπίας της Ελλάδας” σημαίνει πόλεμο ενάντια στην κοινωνία, σημαίνει κοινωνική ευθανασία.

Η κρίση δεν τελειώνει, η έξοδος στις αγορές δεν σηματοδοτεί την “έναρξη του τέλους της” όπως ισχυρίζονται οι εγκληματίες πολιτικοί της κυβέρνησης και οι συνοδοιπόροι της. Οι αγορές κεφαλαίου με “την εμπιστοσύνη τους στην Ελλάδα” δεν πιστοποιούν την βελτίωση της ελληνικής οικονομίας. Υπογράφουν απλώς, ένα νέο κερδοσκοπικό story για τα κέρδη του άμεσου μέλλοντος. Και αν λάβουμε υπόψιν μας μια εφημερίδα αντιπροσωπευτική του μεγάλου κεφαλαίου, την Financial Times, που αμέσως μετά την “επιτυχή έξοδο του ελληνικού κράτους στις αγορές” έγραφε πως “η ελληνική οικονομία δεν είναι ούτε σε ανάκαμψη ούτε σε ύφεση, η ελληνική οικονομία έχει καταρρεύσει”, συμπληρώνοντας ότι “πρέπει να αφεθεί να καταρρεύσει η ελληνική οικονομία”, διαπιστώνουμε ότι το success story made in Greece αναγνωρίζεται ως φούσκα, ως στημένη απάτη και από τμήμα της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ.

Η αγορά ελληνικών ομολόγων από τα κοράκια του μεγάλου κεφαλαίου είναι μια απόδειξη ότι η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού όχι μόνο δεν τελειώνει, αλλά βαθιάει. Ότι “η μεγάλη ρευστότητα”, τα λιμνάζοντα στη χρηματοπιστωτική σφαίρα κεφάλαια αδυνατώντας να βρουν άλλες κερδοφόρες επενδυτικές διεξόδους, για μια ακόμη φορά στρέφονται μαζί στην αγορά κρατικού χρέους επενδύοντας ακόμα και σε κατεστραμμένες με πραγματικούς όρους οικονομίες όπως η ελληνική, της οποίας το χρέος λόγω των υψηλών επιτοκίων δανεισμού είναι ιδιαίτερα αποδοτικό. Παράλληλα οι εγγυήσεις από την ευρωζώνη και κυρίως από το ισχυρότερο ευρωπαϊκό κράτος, το γερμανικό -καθώς και το αγγλικό δίκαιο πάνω στο οποίο βασίζονται οι όροι του νέου ομολόγου που αποκλείουν τη μονομερή διαγραφή του-,

εξασφαλίζει πως από εδώ και στο εξής οι πάσης φύσεως γύπες του χρέους, που στις μέρες μας συμπεριλαμβάνονται και οι μεγάλες τράπεζες της Ευρώπης και των ΗΠΑ, θα πέσουν με τα μούτρα στα ελληνικά ομόλογα. Η πρεμούρα τους για επενδύσεις στο ελληνικό χρέος είναι ανάλογη των προβλημάτων κερδοφορίας που αντιμετωπίζει λόγω της κρίσης το μεγάλο κεφάλαιο, γεγονός που γνωρίζαμε πολύ καλά και γι' αυτό δεν είχαμε καμία αυταπάτη ότι θα ακυρωθεί η αγορά ελληνικών ομολόγων με την επίθεση στην Τράπεζα της Ελλάδας. Εξ' άλλου, η εφόρμηση των αγορών για μια ακόμη φορά στο κρατικό χρέος, έρχεται έπειτα από μια μακρά πορεία θεσμικής και δομικής οχύρωσης της ευρωζώνης για την αντιμετώπιση της κρίσης, πορεία που έχει προσφέρει μια προσωρινή σταθεροποίηση στο ευρωπαϊκό καπιταλιστικό σύστημα. Και όπως είπε και ένας ξένος δημοσιογράφος, “στην ουσία οι επενδυτές δεν αγοράζουν Ελλάδα, αγοράζουν ευρώ, αγοράζουν Ευρώπη”.

Αυτό όμως που κυρίως “αγοράζουν οι επενδυτές” είναι καθεστωτική σταθερότητα μετά από τέσσερα χρόνια μνημονίου χωρίς την ύπαρξη σοβαρής κοινωνικής και πολιτικής απειλής ικανής να κλονίσει τη συστημική ισορροπία στη χώρα. “Αγοράζουν” ευρωπαϊκή πολιτική και κοινωνική σταθεροποίηση. “Αγοράζουν” την απουσία ισχυρής κοινωνικής αντίστασης, την απουσία της απειλής ενός δυνατού επαναστατικού κινήματος, του μόνου πραγματικά αντίπαλου πολιτικού δέους στις καθεστωτικές πολιτικές αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος. “Αγοράζουν” την απουσία μιας διευρυμένης κοινωνικά επαναστατικής διαδικασίας για την έξοδο από την κρίση, για την έξοδο από την κυριαρχία του κεφαλαίου και του κράτους. “Αγοράζουν” τις διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης ότι είναι ικανή να επιβάλει την κοινωνική υποταγή. Αυτή τη συνθήκη ήρθε να χτυπήσει η επίθεση στην Τράπεζα της Ελλάδας λίγες ώρες πριν την πώληση του ομολόγου.

Το χειρότερο πρόσωπο της κρίσης δεν το έχουμε δει ακόμη. Ο πόλεμος αυτός θα συνεχιστεί με αμείωτη ένταση. Το σύστημα διψά για περισσότερο αίμα, για περισσότερες ανθρωποθυσίες. Όσοι δεν πεθάνουν από την πείνα, από τις αρρώστιες, από το κρύο, από την απελπισία, θα μετατραπούν στους εξαθλιωμένους δούλους του κεφαλαίου. Ήδη μας τα έχουν πάρει όλα και παραμένουμε αλυσοδεμένοι στο σαπιοκάραβο της καπιταλιστικής επιβίωσης. Τι άλλο περιμένουμε να χάσουμε; Τι άλλο έχουμε να χάσουμε; Η υπομονή, η καρτερικότητα, η εγκράτεια ηχούν πλέον ως κούφιες λέξεις κατευθυνόμενες από τα πολιτικά παπαγαλάκια του καθεστώτος, που μόνο στόχο έχουν να διατηρήσουν το καθεστώς κοινωνικής υποδούλωσης, να συντηρήσουν την ηττοπάθεια και την παραίτηση, να αποτρέψουν την εξέγερση των κολασμένων.

Δεν υπήρξε ποτέ άλλοτε στην ιστορία του καπιταλισμού τόσο ανελέητος πόλεμος εναντίον ενός λαού σε καιρό ειρήνης. Χωρίς μάχες, χωρίς βόμβες, χωρίς όπλα. Η κοινωνική και ανθρωπιστική κρίση που ζει αυτός ο τόπος δεν έχει προηγούμενο, με τη μαζική κοινωνική εξαθλίωση να συγκρίνεται μόνο με αυτή ενός πραγματικού πολέμου. Και την ευθύνη για αυτή την κατάσταση που συνιστά στην πραγματικότητα κοινωνική γενοκτονία, την έχουν όλοι όσοι εφάρμοσαν συνειδητά τις μνημονιακές πολιτικές. Αυτοί που ψήφισαν και εφάρμοσαν το πρώτο μνημόνιο, το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα και το δεύτερο μνημόνιο μαζί με τα υπερεθνικά όργανα του μεγάλου κεφαλαίου, δηλαδή την τρόικα του ΔΝΤ, της ΕΚΤ και της ΕΕ.

Από την άλλη, δεν υπήρξε ποτέ τόσο επιτακτική η ανάγκη για έναν λαό να ξεσηκωθεί ενάντια στους δυνάστες του. Να οργανωθεί και να πολεμήσει για την ανατροπή του συστήματος. Δεν υπήρξε ποτέ τόσο μεγάλη, τόσο επιτακτική η ανάγκη για έναν μεγάλο λαϊκό ένοπλο αγώνα ενάντια στην οικονομική και πολιτική εξουσία. Για να χτυπήσουμε αυτούς που ευθύνονται για την κοινωνική κατάντια. Για να χτυπήσουμε αυτούς που μας σκοτώνουν. Για να χτυπήσουμε αυτούς που τσάκισαν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Για να γυρίσουμε την πλάτη σε κάθε είδους καθεστωτικό πολιτικό που με ψέμματα σπεκουλάρει στην ανθρώπινη δυστυχία για να αναρριχηθεί στην εξουσία. Είναι η εποχή να σηκώσουμε κεφάλι, να αποτινάξουμε το φόβο, να βρούμε το θάρρος να τους πολεμήσουμε. Γιατί το μόνο που τους κρατά δυνατούς, το μόνο που κρατά όρθιο το σάπιο σύστημά τους είναι η κοινωνική υποταγή.

Ο ένοπλος αγώνας σήμερα είναι πιο αναγκαίος από ποτέ. Είναι το σάλπισμα του ξεσηκωμού για τους προλετάριους στην Ελλάδα, στην Ευρώπη, σε όλο τον πλανήτη. Είναι το σάλπισμα του ξεσηκωμού για τους σύγχρονους σκλάβους. Για να πολεμήσουμε τις πολιτικές της “οικονομικής σωτηρίας” που μόνο καταστροφές φέρνουν. Για να βοηθήσουμε το οικονομικό και πολιτικό καθεστώς να χρεοκοπήσει τελειωτικά, να καταρρεύσει. Είναι το κάλεσμα για την αγωνιστική, για την επαναστατική κοινωνική συσπείρωση. Για να ξεμπερδέψουμε με τους εγκληματίες της άρχουσας τάξης και του κράτους, για να διώξουμε τον κάθε λογής απατεώνα της καθεστωτικής πολιτικής. Για να πάρουμε ό,τι μας ανήκει, για να πάρει ο λαός όλο τον κοινωνικό πλούτο

αποκλειστικά στα δικά του χέρια, να τον διαχειριστεί με βάση τις πραγματικές του ανάγκες και έχοντας ως αρχή όχι το κέρδος, αλλά την κοινωνική αλληλεγγύη. Για να δημιουργήσουμε μια κοινωνία οικονομικής και πολιτικής ισότητας, μια κοινωνία πραγματικά ελεύθερων ανθρώπων.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΥΛΟΒΑΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Αυτή τη φορά χτυπήσαμε την Τράπεζα της Ελλάδας. Ένα μηχανισμό με κεντρικό ρόλο στην καπιταλιστική λειτουργία και στη διαχείριση της κρίσης. Δεν πρόκειται για έναν ουδέτερο οργανισμό. Ο ρόλος της από την αρχή της δημιουργίας της ως σήμερα είναι βαθιά ταξικός, βαθιά αντικοινωνικός. Δημιουργήθηκε ως η Τράπεζα των ελληνικών τραπεζών και εξυπηρετούσε πάντα τους Έλληνες, αλλά και ξένους οικονομικά ισχυρούς. Σήμερα ως μέρος του ευρωσυστήματος, ως παρακλάδι του υπερεθνικού οικονομικού μηχανισμού της ΕΚΤ, κατέχει κεντρικό ρόλο στην εκπόνηση και επιβολή των δολοφονικών για το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής κοινωνίας σχεδίων διάσωσης του ευρωπαϊκού οικονομικού καθεστώτος. Είναι ένας από τους μεγάλους πρωταγωνιστές στον πόλεμο εναντίον της κοινωνικής βάσης που διεξάγει αυτή την περίοδο το μεγάλο κεφάλαιο και τα κράτη.

Η Τράπεζα της Ελλάδας δημιουργήθηκε το 1927, με κεντρική αποστολή τον έλεγχο της ελληνικής οικονομίας για λογαριασμό κυρίως της αγγλικής αστικής τάξης, που ήθελε να διασφαλίσει ότι τα δάνεια τα οποία είχε δώσει στο ελληνικό κράτος, θα αποπληρώνονταν. Ξεκίνησε ως ιδιωτική ανώνυμη εταιρεία και παρέμεινε τέτοια, ακόμα και στη περίοδο που οι κεντρικές τράπεζες άλλων κρατών στην Ευρώπη κρατικοποιούνταν μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, όπως υπαγόρευε το κεϋνσιανό οικονομικό μοντέλο που κυριαρχούσε εκείνη την περίοδο. Η Τράπεζα της Ελλάδας όχι μόνο είναι ιδιωτική -μόνο δυο ακόμα ευρωπαϊκές κεντρικές τράπεζες δεν είναι κρατικές-, αλλά ως ανώνυμη πολυμετοχική εταιρία όπως ορίζεται από το καταστατικό της, είναι εισηγμένη και στο χρηματιστήριο. Κανείς δεν γνωρίζει ποιοι είναι αυτοί οι μέτοχοι, κανείς δεν γνωρίζει για την κερδοφορία ποιών κεφαλαίων δουλεύει. Οι μέτοχοι παραμένουν στο σκοτάδι, απαγορεύεται ρητώς η δημοσιοποίηση των στοιχείων τους, κανένας δημόσιος έλεγχος και καμία κρατική παρέμβαση δεν επιτρέπεται στην λειτουργία της και το κράτος απαγορεύεται να κατέχει μετοχές της που να υπερβαίνουν το 35% του συνόλου, ώστε να αποτρέπεται ο κρατικός έλεγχος σε αυτήν. Σήμερα το ελληνικό κράτος κρατά το 6% των μετοχών της.

Πάντα ήταν ένας μηχανισμός που δούλευε για την ισχυροποίηση του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, για την τραπεζική τοκογλυφία, για την αφαιμάξη των λαϊκών στρωμάτων από την άρχουσα τάξη, για την ωμή υφαρπαγή κοινωνικού πλούτου και για τη μεταφορά του προς τους οικονομικά ισχυρούς. Σημαντικό παράδειγμα αυτής της πολιτικής υφαρπαγής κοινωνικού πλούτου είναι η δυνατότητά της δια νόμου που ψηφίστηκε επί κυβερνήσεως Σημίτη του 1997, να κατέχει και να διαχειρίζεται εν λευκώ τους πόρους των νοσοκομείων, των πανεπιστημίων, των ΤΕΙ, των ασφαλιστικών ταμείων και όλων των δημοσίων οργανισμών. Τους πόρους αυτούς η τράπεζα τους διαχειρίζεται χωρίς να λογοδοτεί σε κανέναν, τοποθετώντας τους σε μετοχοδάνεια και σε κάθε λογής θαλασσοδάνεια προς ενίσχυση μεγάλων επιχειρήσεων και τραπεζών. Οι πόροι αυτοί έχουν ήδη λεηλατηθεί, με πιο άγρια περίπτωση επένδυσης του αυτή της αγοράς κρατικών ομολόγων παραμονές του PSI. Από την κίνηση αυτή τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν χάσει 14 δισεκατομμύρια ευρώ, τα πανεπιστήμια 100 εκατομμύρια ενώ έχουν απομείνει τα 40, τα νοσοκομεία λεηλατημένα και χωρίς πόρους κλείνουν, υπολειτουργούν, συγχωνεύονται. Και σε αντίθεση με τις τράπεζες που αναπληρώνουν τα κεφάλαια που έχασαν από το κούρεμα του ελληνικού χρέους με δισεκατομμύρια, τα οποία δανείζεται το ελληνικό κράτος και αποπληρώνει ο ελληνικός λαός, οι δημόσιοι αυτοί πόροι δεν πρόκειται ποτέ να ανακεφαλαιοποιηθούν.

Η ιστορία της Τράπεζας της Ελλάδος από την είσοδο της χώρας στην ΟΝΕ είναι ταυτισμένη με την ιστορία της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Από το 1998 οπότε δημιουργήθηκε η ΕΚΤ και ο μηχανισμός του ευρωσυστήματος που απαρτίζεται από το σύνολο των εθνικών κεντρικών τραπεζών των 17 χωρών – μελών της ΟΝΕ, η Τράπεζα της Ελλάδας έχει επιφορτιστεί με την επιβολή στην Ελλάδα των αποφάσεων της ΕΚΤ. Οπότε η αναζήτηση του ρόλου της, των ευθυνών της για την περίοδο της κρίσης και των μελλοντικών αποτελεσμάτων που δύναται να έχει η δράση της, βρίσκεται στη διερεύνηση του ρόλου του υπερεθνικού μηχανισμού της ΕΚΤ. Ενός μηχανισμού κεντρικής σημασίας για την αναπαραγωγή του καπιταλιστικού συστήματος, με ιδιαίτερες εξουσίες στη διαμόρφωση της ταξικής οικονομικής πολιτικής στην Ευρώπη, φτιαγμένου για να εξυπηρετεί τα συμφέροντα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Χτυπώντας την Τράπεζα της Ελλάδος δεν χτυπάμε έναν εθνικό

οικονομικό οργανισμό, αφού η ιδιότητά της ως θεματοφύλακα της ελληνικής καπιταλιστικής ανάπτυξης -στο βαθμό που κάποτε τουλάχιστον υπήρξε αυτός ο ρόλος- έχει απολεστεί με την απεμπόλιση των προηγούμενων εξουσιών της και την απορρόφησή της από την κεντρική ευρωπαϊκή οικονομική εξουσία.

Χτυπώντας σήμερα την Τράπεζα της Ελλάδος, χτυπάμε τα συμφέροντα της ευρωπαϊκής οικονομικής ολιγαρχίας. Χτυπάμε τον θεσμό της ΟΝΕ, χτυπάμε τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές στις οποίες στηρίχθηκε η δημιουργία της, χτυπάμε το ευρώ, ένα νόμισμα που συγκεντρώνει τα πιο απεχθή χαρακτηριστικά του σύγχρονου καπιταλισμού. Χτυπάμε έναν κεντρικό πυλώνα του συστήματος.

Η ιστορία της ΕΚΤ είναι αδιαχώριστη με την ιστορία του ίδιου του καπιταλισμού και συγκεκριμένα με την πορεία της ευρωπαϊκής οικονομικής ενοποίησης και της παγκοσμιοποίησης, ενώ η αναγκαιότητα της δημιουργίας της βρίσκεται στην προσπάθεια της ευρωπαϊκής άρχουσας τάξης να ξεπεράσει ο καπιταλισμός τα προβλήματα αναπαραγωγής του. Τα προβλήματα αυτά ξεκινούν την περίοδο όπου εκδηλώθηκε η πρώτη μεταπολεμική κρίση του συστήματος τη δεκαετία του '70 και που την δραματική μετεξέλιξή της - αποτέλεσμα των αδιέξοδων και αναποτελεσματικών σχεδιασμών επίλυσής της-, βιώνουμε όλοι σήμερα με τον πιο άγριο τρόπο.

Είναι γνωστό πως η ευρωπαϊκή ενοποίηση μεταπολεμικά πέρασε από σειρά μεταβατικών σταδίων, σχηματισμών και συμμαχιών πριν λάβει τον σημερινό της χαρακτήρα. Αρχικά ως εμπορική ένωση συνέτεινε στη διαμόρφωση μιας ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς που εξυπηρετούσε τη διεθνοποίηση του καπιταλισμού, η οποία μετά από δυο καταστροφικούς παγκόσμιους πολέμους είχε γίνει πλέον κοινή συνείδηση των καπιταλιστών και των πολιτικών ηγεσιών ότι αποτελεί μονόδρομο για την ομαλή αναπαραγωγή του συστήματος. Όμως ο συνδυασμός του κεϊνσιανισμού και της τάσης του κεφαλαίου προς τη διεθνή επέκτασή του συγκρούστηκαν τη στιγμή που η πρώτη μεγάλη μεταπολεμική κρίση του συστήματος εμφανίστηκε δείχνοντας παράλληλα και τα όρια του κρατικού παρεμβατισμού στην καπιταλιστική λειτουργία.

Τα κέρδη για το κεφάλαιο στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικά χώρες ήταν μεγάλα κατά την περίοδο μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, ενώ κατά τη διάρκεια του πολέμου και στο διάστημα που ακολούθησε σημειώθηκε η μεγαλύτερη τεχνολογική έκρηξη στην σύγχρονη ιστορία του καπιταλισμού. Παράλληλα με τα μεγάλα κέρδη του κεφαλαίου, αυξανόταν η παραγωγικότητα, το παγκόσμιο εμπόριο και το παγκόσμιο ΑΕΠ. Η δεκαετία του '60 σηματοδεύτηκε και από την εκρηκτική μεγέθυνση των πολυεθνικών μέσω συγχωνεύσεων και εξαγορών. Από το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '60 άρχισε η μείωση της καπιταλιστικής κερδοφορίας σε όλες τις ανεπτυγμένες καπιταλιστικά χώρες. Τα μεγάλα κέρδη των επιχειρήσεων μεταπολεμικά αύξησαν την κοινωνική ισχύ των καπιταλιστών που άρχισαν ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '60 να δυσανασχετούν με τους υψηλούς μισθούς, τις κρατικές παρεμβάσεις στην οικονομία, την υψηλή φορολογία στις επιχειρήσεις και τα κέρδη. Οι επενδύσεις παγίου κεφαλαίου δεν είχαν την αναμενόμενη απόδοση, οι καπιταλιστές απαιτούσαν ακόμα μεγαλύτερη κερδοφορία και η πρώτη μεταπολεμική κρίση έκανε την εμφάνισή της.

Η υπερβάλλουσα ρευστότητα που συγκεντρώθηκε στις αμερικάνικες τράπεζες από τη ραγδαία μεταπολεμική οικονομική ανάπτυξη και την κερδοφορία των επιχειρήσεων, αναζητούσε απεγνωσμένα επενδυτικές διεξόδους και διαδρομές παράκαμψης των περιορισμών -κρατικών και κοινωνικών-, καθώς και των "αποπνικτικών" για το ισχυροποιημένο πλέον κεφάλαιο παρεμβάσεων που έθετε το μεταπολεμικό σύστημα του Μπρέττον Γουντς, το οποίο εκτός από τη σταθερή και ελεγχόμενα μεταβαλλόμενη ισοτιμία των νομισμάτων, επέβαλε και πολιτικές ρύθμισης των κρατικών ελλειμμάτων και πλεονασμάτων.

Το χρηματοπιστωτικό σύστημα με τη μεγάλη ρευστότητα που συσσωρεύε, άρχισε να αποκτά όλο και πιο κεντρικό ρόλο στη διαδικασία αναπαραγωγής του κεφαλαίου και στις προσπάθειες ξεπεράσματος της κρίσης. Αυτό υπήρξε ο πολιορκητικός κριός στο σπάσιμο των περιορισμών στην διεθνή κίνηση του κεφαλαίου, που προηγήθηκε της κατάρτησης των κρατικών και κοινωνικών ελέγχων πάνω στην παραγωγή και των πολιτικών αναδιανομής του παραγόμενου πλούτου με όρους πιο ευνοϊκούς για τους εργαζόμενους.

Η πρώτη κίνηση απελευθέρωσης του κεφαλαίου από τα κρατικά και κοινωνικά "δεσμά", ήταν η δημιουργία της αγοράς ευρωδολαρίων (δολαρίων εκτός των ΗΠΑ) και μέσω των αμερικάνικων κυρίως τραπεζών που δραστηριοποιούνταν εκτός της αμερικάνικης επικράτειας, δρούσε αποφεύγοντας τους περιοριστικούς κρατικούς ελέγχους. Στη συνέχεια με την ανακύκλωση των πετροδολαρίων (δολαρίων

προερχόμενα από την αγορά πετρελαίου για τον ανεπτυγμένο βιομηχανικά κόσμο) το χρηματοπιστωτικό σύστημα που την ανέλαβε ισχυροποιήθηκε, διεθνοποιήθηκε και έγινε η ατμομηχανή πλέον της οικονομικής παγκοσμιοποίησης. Ήταν η αρχή για την σταδιακή γιγάντωση του χρηματοπιστωτικού τομέα που όλο και πιο συχνά γινόταν ο καταλύτης στην επίλυση των προβλημάτων επέκτασης του κεφαλαίου, ενώ συσσωρεύοντας συνεχώς οικονομική άρα και κοινωνική ισχύ έγινε ο πολιορκητικός κριός για την ανατροπή της μεταπολεμικής οργάνωσης της οικονομίας. Μέσω αυτού τα κεφάλαια που λίμναζαν στα θησαυροφυλάκια των τραπεζών αναζητούσαν “φλέβες χρυσού”, κερδοφόρες επενδύσεις ανά την υφήλιο. Ορμούσαν σε χώρες, σε παραγωγικούς τομείς, σε τοπικές οικονομίες, απομυζούσαν τα κέρδη και έφευγαν για νέες επενδύσεις αφήνοντας πίσω τους χρεοκοπίες, καταστροφές, λιμούς, φτώχεια.

Η συνεχώς αυξανόμενη ισχύς του χρηματοπιστωτικού συστήματος ήρθε ως “φυσική” απόρροια σειράς παραγόντων που αφορούσαν στα προβλήματα αναπαραγωγής του καπιταλισμού που κορυφώθηκαν με την κρίση της δεκαετίας του '70.

Υπό την πίεση της πρώτης μεταπολεμικά κρίσης, η διεθνής άρχουσα τάξη επέβαλε τους όρους της για την υπέρβαση των προβλημάτων. Η συνέχιση της συσσώρευσης θα συνεχιζόταν με την επίθεση στους μισθούς, με τις ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις, με την ημιαπασχόληση, με τη μείωση της φορολογίας στις επιχειρήσεις, τα κέρδη και την περιουσία των πλουσίων, με την απελευθέρωση της κίνησης κεφαλαίων, με την απελευθέρωση από κάθε κρατικό παρεμβατισμό της καπιταλιστικής λειτουργίας. Οι παραπάνω πολιτικές όμως, είχαν ως άμεσο αποτέλεσμα και τη μείωση των κρατικών εσόδων που άνοιξαν το δρόμο για τον εκτεταμένο δανεισμό των κρατών δημιουργώντας μια ακόμα μεγάλη κερδοφόρα αγορά για το κεφάλαιο, αυτή του κρατικού χρέους.

Στην Ευρώπη οι ανάγκες του συστήματος για συνέχιση της συσσώρευσης, έθεσε επιτακτικά το ζήτημα της προώθησης της ευρωπαϊκής νεοφιλελεύθερης οικονομικής ενοποίησης που θα προστάτευε το κεφάλαιο από την απειλή των υψηλών μισθών και των εργασιακών διεκδικήσεων, που θα ευνοούσε την επέκταση του κεφαλαίου προς κάθε κερδοφόρα δραστηριότητα, που θα στήριζε το χρηματοπιστωτικό σύστημα και θα περιφρουρούσε το νέο ενισχυμένο ρόλο του στην καπιταλιστική επέκταση, που θα ευνοούσε την επέκταση του δανεισμού και θα μείωνε το ρίσκο, που θα διασφάλιζε την προστασία των αποταμιεύσεων των πλουσίων και των περιουσιακών τους στοιχείων. Για όλα τα παραπάνω κεντρική προϋπόθεση ήταν ένα κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα, που θα λειτουργούσε όχι μόνο ως νόμισμα για το παγκόσμιο εμπόριο, τις συναλλαγές μεταξύ των κρατών και των επιχειρήσεων, αλλά θα λειτουργούσε ως διεθνές ισχυρό αποθεματικό νόμισμα, ως παγκόσμιο χρήμα. Επιτακτικός παράγοντας και γεγονός – σταθμός για την προώθηση της νομισματικής ενοποίησης υπήρξε η κατάργηση του κανόνα του χρυσού από το κράτος των ΗΠΑ και η ελεύθερη διακύμανση της ισοτιμίας των νομισμάτων στην αγορά συναλλάγματος, εξέλιξη που κλόιζε την ευρωπαϊκή οικονομική σταθερότητα βάζοντας σε διαρκή δοκιμασία τα νομίσματα των ευρωπαϊκών κρατών.

Πρώτος σταθμός στην πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης ήταν η δημιουργία του Ενιαίου Νομισματικού Συστήματος (ΕΝΣ) το 1979 και η υιοθέτηση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Μονάδας (ΕΚΜ) με την οποία συνδέθηκαν τα νομίσματα ευρωπαϊκών χωρών με μια σταθερή ισοτιμία και δυνατότητα απόκλισης υπό προϋποθέσεις έως 2,5%. Επόμενος σταθμός η συνθήκη του Μάαστριχτ, όπου υπογράφηκε το θεσμικό πλαίσιο της ευρωζώνης και συμφωνήθηκαν από τα συμβαλλόμενα μέλη της ΕΕ οι όροι ένταξης στη νομισματική ένωση που επρόκειτο να δημιουργηθεί. Τόσο το θεσμικό πλαίσιο όσο και οι όροι ένταξης στη ζώνη του ευρώ είχαν καθοριστεί από τις μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες και τις επιχειρήσεις, δηλαδή από το μεγάλο ευρωπαϊκό κεφάλαιο, για του οποίου τα συμφέροντα η ΕΚΤ -που η ληξιαρχική πράξη γέννησής της ήταν η συνθήκη του Άμστερνταμ το 1998-, έπαιρνε υπό τον έλεγχο της τον χρυσό μιας χώρας από την πρώτη στιγμή που αυτή εντασσόταν στην ΟΝΕ. Όλοι θα θυμούνται την ημέρα -επί κυβερνήσεως Σημίτη- που φορτηγά με τόνους χρυσού εγκατέλειπαν την Τράπεζα της Ελλάδος. Με την έναρξη της λειτουργίας της ΟΝΕ όλες οι αποταμιεύσεις, όλος ο κινητός πλούτος κάθε χώρας μέσω των εθνικών κεντρικών τραπεζών βρέθηκε υπό την εξουσία της ΕΚΤ που μοίραζε δάνεια στις ευρωπαϊκές τράπεζες για να τα επενδύσουν όπου υπήρχε μεγάλο περιθώριο κέρδους.

Τόσο το ευρώ ως ένα σταθερό και ισχυρό -σκληρό- νόμισμα όσο και οι πολιτικές που συμπεριλάμβανε η νομισματική ενοποίηση και οι οποίες προϋπέθεταν την επιβολή αυστηρών δημοσιονομικών κανόνων και νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων (έλλειμμα έως 3% του ΑΕΠ, χρέος έως 60% του ΑΕΠ με προοπτική μείωσης, νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις, απελευθέρωση της αγοράς εργασίας, μείωση του εργασιακού κόστους, αποκρατικοποιήσεις κλπ), συνέκλιναν στην ίδια κατεύθυνση αντιμετώπισης των προβλημάτων

της αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος. Η ΕΚΤ από την αρχή της ζωής της το 1998, οπότε και τέθηκε σε εφαρμογή η νομισματική ενοποίηση, παράλληλα με τον ρόλο της να κόβει ευρώ, επιφορτίστηκε και με σειρά νομισματικών και, έμμεσα, δημοσιονομικών λειτουργιών, όπως να διατηρεί τον πληθωρισμό στην ευρωζώνη σε επίπεδα χαμηλότερα του 2%, να ανεβοκατεβάζει τα επιτόκια δανεισμού στην διατραπεζική αγορά με βάση τις αυξομειώσεις του πληθωρισμού, να βοηθά στην επέκταση του κρατικού, αλλά και ιδιωτικού χρέους διοχετεύοντας ρευστότητα προς τις τράπεζες για τον σκοπό αυτό, οι οποίες τελικά, δάνειζαν τις κυβερνήσεις με επιτόκια πολύ υψηλότερα από αυτά με τα οποία οι ίδιες δανείζονταν από την ΕΚΤ.

Έχοντας το χρηματοπιστωτικό σύστημα γίνει το κέντρο της καπιταλιστικής λειτουργίας στην Ευρώπη και με την ΕΚΤ να αποτελεί την καρδιά του συγκεντρώνοντας τεράστια οικονομική άρα και πολιτική-κοινωνική ισχύ, κάθε οικονομική και δημοσιονομική πολιτική που επιβάλλεται στα μέλη της ΟΝΕ από την αρχή της ύπαρξης του ευρώ, υπαγορεύεται σε μεγάλο βαθμό από τις ανάγκες διατήρησης της σταθερότητας του νομίσματος. Υποτιμώντας την εργασία και το βιοτικό επίπεδο των λαών μέσω των πολιτικών δημοσιονομικής πειθαρχίας και λιτότητας, μεταφέρεται η όποια νομισματική αστάθεια στην κοινωνική βάση, και το χρηματοπιστωτικό σύστημα μπορεί να επεκτείνεται και να ισχυροποιείται.

Από το 1998 οπότε και ξεκίνησε η ζωή της ΕΚΤ, οι παγκόσμιες αποταμιεύσεις που συσσωρεύονταν στο ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα άρχισαν να αυξάνονται με ταχύτατους ρυθμούς και οι τράπεζες της Ευρώπης έγιναν ο ισχυρός θεματοφύλακας του υπερεθνικού χρηματικού κεφαλαίου με εργαλείο το σκληρό κοινό νόμισμα. Το 2007 έφτασαν να κατέχουν το 61% των παγκόσμιων καταθέσεων και το 2009 το 56% -οι ΗΠΑ κατείχαν το 11% και 13% για τις αντίστοιχες χρονιές ενώ οι ασιατικές τράπεζες το 12% και 14%.

Η ανάγκη αρχικά για τη νομισματική και στη συνέχεια για την οικονομική ενοποίηση της Ευρώπης κυριάρχησε έναντι πλήθους άλλων επιχειρηματικών και πολιτικών συμφερόντων στο εσωτερικό των κρατών και δεν συνιστά την έκφραση των συμφερόντων κάποιας μεμονωμένης εθνικής άρχουσας τάξης ή ενός κράτους. Ήρθε ως αποτέλεσμα μιας συνάθροισης ταξικών συμφερόντων, συχνά αντιφατικών και αλληλοσυγκρουόμενων, στα οποία κυριάρχησαν τα πιο ισχυρά από αυτά έναντι των υπολοίπων. Και στην περίοδο που προαναφέραμε πρωτίστης σημασίας ήταν τα συμφέροντα του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος και η ανάγκη του ευρωπαϊκού κεφαλαίου για νομισματική σταθερότητα, για επέκταση στις διεθνείς αγορές, για τη δημιουργία ενός ισχυρού αποθεματικού νομίσματος που θα εξυπηρετούσε τις αυξανόμενες ανάγκες αποθησαυρισμού για τους οικονομικά ισχυρούς του πλανήτη.

Συνεπώς και η δημιουργία της νομισματικής ένωσης στην Ευρώπη δεν έγινε χωρίς εμπόδια, πισωγυρίσματα και συγκρούσεις μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών. Αν λάβουμε υπόψιν μας τα συμφέροντα της γερμανικής άρχουσας τάξης την περίοδο πριν την νομισματική ενοποίηση της Ευρώπης, είναι γνωστό από την ιστορία ότι αυτά συνιστούσαν και τον πιο σύνθετο χάρτη διαφορετικών και συχνά αντικρουόμενων τάσεων, καθώς η απώλεια του μάρκου -του πιο ισχυρού ευρωπαϊκού νομίσματος - και η απώλεια ελέγχου του γερμανικού κράτους πάνω στη νομισματική του πολιτική, έφερε και τις μεγαλύτερες αντιδράσεις στο προχώρημα της ευρωπαϊκής νομισματικής ενοποίησης.

Η σταθερότητα του ευρώ κυριαρχεί σε μεγάλο βαθμό ως ζητούμενο σήμερα εν όψει της κρίσης χρέους στην ευρωζώνη και με βάση αυτό το ζητούμενο εκπονείται κάθε οικονομική πολιτική που επιβάλλεται στις χρεωμένες χώρες όπως η Ελλάδα. Γιατί από τη σταθερότητά του καθορίζεται η δυνατότητα της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ να διατηρεί την αξία του πλούτου της αλώβητη σε περίοδο κρίσης, όπου η απαξίωση κεφαλαίων και περιουσιακών στοιχείων εξοντώνει μεγάλα τμήματα των ευρωπαϊκών κοινωνιών και χτυπά ακόμα και τα λιγότερο ισχυρά τμήματα των Ευρωπαίων πλουσίων.

Αυτό ήταν και ένα σημαντικότατο κριτήριο για την απόφαση της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ να κρατήσει την Ελλάδα στην ζώνη του ευρώ αποφεύγοντας το ρίσκο μιας απειλητικής για την σταθερότητα του κοινού νομίσματος διάχυση της κρίσης, απόφαση που πάρθηκε κατόπιν μακράς πορείας συγκρούσεων και διαφωνιών στο εσωτερικό της, αφού όπως όλοι ξέρουμε, η προοπτική της εξόδου της Ελλάδας από την ευρωζώνη ήταν πραγματική και για πολλούς επιτακτική μέχρι κάποιου σημείου και όχι ζήτημα τακτικής και εκβιασμών της Γερμανίας και της τρόικας να αποδεχτούν οι ελληνικές κυβερνήσεις τις μνημονιακές συμβάσεις και τις πολιτικές δημοσιονομικής προσαρμογής.

Συμπερασματικά καταλήγουμε ότι:

Η δημιουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της ΟΝΕ και του ευρώ ήρθε ως απόρροια της κρίσης του συστήματος και ως διέξοδος στην συνέχιση της συσσώρευσης και την αναπαραγωγή του

καπιταλισμού. Η κρίση στην Ευρώπη δεν είναι αποτέλεσμα δομικών προβλημάτων της ΟΝΕ, του ευρώ και της οικονομικής αρχιτεκτονικής στην ευρωζώνη, παρά το γεγονός ότι αυτά συνέβαλαν στην όξυνσή της. Όμως, η ύπαρξή τους και οι πολιτικές που επιβάλλονται με στόχο τη διατήρηση της σταθερότητας του κοινού νομίσματος και της ΟΝΕ, της σταθερότητας δηλαδή, της υπερεθνικής ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής δομής που συνιστά προϋπόθεση για τη διατήρηση της οικονομικής παγκοσμιοποίησης, βαθαίνουν την κρίση, κοινωνικοποιούν το κόστος της και τα βάρη αναπαραγωγής του καπιταλισμού.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΕΟΣ

Οι νεοφιλελεύθερες επιθέσεις στην εργασία και η μείωση του κόστους παραγωγής κατάφερε να ανατρέψει τη μείωση της κερδοφορίας για το κεφάλαιο. Όμως η υπερσυσσώρευση κεφαλαίων ήταν τέτοια που δεν αρκούσαν οι υπάρχουσες παραγωγικές δομές στις ανεπτυγμένες οικονομίες για να απορροφηθούν αυτά με κερδοφόρους όρους. Η τεχνολογική εξέλιξη που θα αποκαθιστούσε την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία των επιχειρήσεων στον μεταπρατικό τομέα, είχε και αυτή μια φθίνουσα πορεία με εξαίρεση ορισμένες περιόδους -όπως αυτή των αρχών της δεκαετίας του '90-, που όμως σε καμία περίπτωση δεν έφταναν τις τεχνολογικές εκρήξεις την περίοδο του Β' παγκόσμιου πολέμου και των χρόνων που ακολούθησαν.

Αυτό που κατάφερε η τεχνολογική εξέλιξη ήταν να δώσει τη μεγαλύτερη δυνατή ώθηση στην πρακτική του δανεισμού. Σε αυτή την διαδικασία ενεπλάκησαν από τη δεκαετία του '80 όλοι οι κεφαλαιοκράτες. Το χρηματιστικό κεφάλαιο ως η αδιαχώριστη ενοποιημένη μορφή του βιομηχανικού και πιστωτικού κεφαλαίου και με διεθνή πλέον χαρακτήρα, ήταν αυτό που καθόριζε τις κυρίαρχες τάσεις συνέχισης της συσσώρευσης. Ενδεικτικό της παγκοσμιοποιημένης καπιταλιστικής εξέλιξης είναι οι πολυεθνικές που δημιούργησαν ένα πολυδαίδαλο και διεθνές δίκτυο επιχειρήσεων με πλήθος δραστηριοτήτων, με διάσπαρτα ανά την υφήλιο πολυκλαδικά συγκροτήματα, με θυγατρικές, υπεργολαβικές, με τραπεζικά σχήματα και πλήθος επενδυτικών δραστηριοτήτων στην χρηματοπιστωτική σφαίρα. Βιομηχανίες γίνονταν πιστωτές δημιουργώντας συχνά τα δικά τους τραπεζικά και επενδυτικά σχήματα, τράπεζες γίνονταν επενδυτές στην παραγωγή με την έκδοση, αγοραπωλησία ομολογιών και μετοχών επιχειρήσεων καθιστώντας όλο και δυσκολότερο τον διαχωρισμό των συμφερόντων ανάμεσα στους διάφορους κλάδους καπιταλιστικής λειτουργίας.

Οι νέες τάσεις του κεφαλαίου μαζί με τη δυνατότητα μείωσης του χρόνου κίνησής του που έφεραν οι νέες τεχνολογίες, συνέτειναν καθοριστικά στο να αναζητήσει ο καπιταλισμός μια διέξοδο από την κρίση του στην οικονομία του χρέους. Μέσω αυτής της αγοράς πραγματοποιούσε τη μεγαλύτερη άντληση κέρδους και εξασφάλιζε την επέκταση του κεφαλαίου με πιο γοργούς ρυθμούς. Τα δάνεια προς τα κράτη, προς τους ιδιώτες και τις επιχειρήσεις, τα χρηματιστήρια, η αγορά συναλλάγματος και μια πλούσια γκάμα χρηματιστικών εργαλείων όπως τα παράγωγα, εξασφάλιζαν εντατική άντληση κερδών μέσα σε πολύ σύντομους χρονικά κύκλους κίνησης των κεφαλαίων.

Αυτό όμως που δείχνει τη σημασία του ρόλου του ευρώ και της ΕΚΤ στις νέες επενδυτικές τάσεις, είναι το γεγονός ότι μικρό μέρος των χρημάτων που κυκλοφορούσαν στη χρηματιστική σφαίρα αποτελούνταν από τα αποθέματα της ΕΚΤ, τα οποία και εξαντλήθηκαν αρκετά γρήγορα. Το μεγαλύτερο μέρος του δανεισμού της ΕΚΤ προς το χρηματοπιστωτικό σύστημα της ευρωζώνης και τις μεγάλες επιχειρήσεις γίνεται με την δημιουργία χάρτινου και ηλεκτρονικού χρήματος -πρακτική που στηρίζεται στη μονεταριστική πολιτική και τη διατήρηση με κάθε θυσία χαμηλού πληθωρισμού στην ευρωζώνη- το οποίο όμως, συνιστά και μια σχέση χρέους που συνδέεται με την αβέβαιη προοπτική ότι το συγκεκριμένο χρήμα πραγματοποιώντας τον κύκλο αγοραπωλησιών που είναι προορισμένο, θα αποφέρει περισσότερο χρήμα. Με αυτή την έννοια η ίδια η ΕΚΤ είναι ένας μηχανισμός παραγωγής χρέους και η επιβίωσή της όπως και η επιβίωση του ευρώ και της ΟΝΕ εξαρτάται από την δυνατότητα του συστήματος να συνεχίζει τη διαδικασία της συσσώρευσης. Και αυτή η διαδικασία στα χρόνια της ΟΝΕ δεν βρήκε αλλού αποτελεσματικότερη διέξοδο από την χρηματοπιστωτική σφαίρα, διογκώνοντας συνεχώς το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος.

Το δημόσιο χρέος από τη δεκαετία του '80 κατέληξε να γίνει για ένα διάστημα μια αποτελεσματική και ασφαλής μέθοδος μεταφοράς του κοινωνικού πλούτου από την κοινωνική βάση προς τις τράπεζες και από εκεί στην άρχουσα οικονομικά τάξη. Το ιδιωτικό χρέος που από τη δεκαετία του '90 άπλωσε τα πλοκάμια του ακόμα και στους φτωχότερους της Ευρώπης, αποτέλεσε μια μεγάλη πηγή εσόδων για τις τράπεζες, αντιστάθμισε αποτελεσματικά για μεγάλο χρονικό διάστημα το πρόβλημα της μειωμένης

κατανάλωσης από τους εργαζόμενους, που με τα δάνεια συμπλήρωναν τους μειωμένους μισθούς για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες διαβίωσής τους. Με αυτό τον τρόπο λύθηκε προσωρινά το πρόβλημα της απορρόφησης του παραγόμενου προϊόντος υποθηκεύοντας όμως στις τράπεζες τον κοινωνικό πλούτο-αποτέλεσμα σκληρής εργασίας πολλών δεκαετιών. Παράλληλα, τα χρηματιστήρια τρέφοντας την απάτη του συνεχώς αναπτυσσόμενου και ακμαίου καπιταλισμού συνέβαλαν στη μεταβίβαση κοινωνικού πλούτου από την εργασία προς τους μετόχους των επιχειρήσεων.

Σε αυτή τη διαδικασία πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξαν οι κεντρικές τράπεζες της Ευρώπης, όπως και στον υπόλοιπο ανεπτυγμένο καπιταλιστικά κόσμο. Η ΕΚΤ βοήθησε στην επέκταση του δανεισμού και μεταφοράς πλούτου από την κοινωνική βάση προς μια νέα ισχυροποιημένη άρχουσα τάξη με διεθνή συμφέροντα και υπερεθνικές δραστηριότητες. Σε αυτή δεν περιλαμβάνονται μόνο τραπεζίτες και “μεγαλοκερδοσκόποι” του χρηματιστηριακού τζόγου, στους οποίους συχνά κατευθύνονται τα πυρά για τις ευθύνες της κρίσης από πολιτικές τάσεις που συμφέρον έχουν να διατηρούν τη σύγχυση στους προλετάριους. Στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό με τον μεγαλύτερο βαθμό αλληλεξάρτησης των οικονομικών λειτουργιών και δραστηριοτήτων που έχει υπάρξει στην ιστορία, βιομήχανοι, τραπεζίτες, έμποροι, εφοπλιστές, κάθε λογής κεφαλαιοκράτες και διαχειριστές κεφαλαίων δραστηριοποιούνται και επενδύουν σε διαφορετικούς τομείς της οικονομίας αναζητώντας την απόσπαση του μέγιστου δυνατού κέρδους στο πιο σύντομο δυνατό χρόνο. Είναι αυτή η υπερεθνική οικονομική ελίτ που συγκεντρώνει το μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πλούτου. Πρόκειται για μια αισχρή μειοψηφία στον πλανήτη που αντιπροσωπεύει μόλις το 0,7% του παγκόσμιου πληθυσμού (32 εκατομμύρια σε έναν πληθυσμό 6 δισεκατομμυρίων) με τους πιο “φτωχούς” από αυτήν να κατέχουν ο καθένας περιουσία της τάξεως του 1 εκατομμυρίου δολαρίων, που συνολικά κατέχει το 41% του παγκόσμιου πλούτου, δηλαδή 241 τρις δολάρια. Αυτή η ελίτ έχει μια πρωτοφανή ιστορικά ισχύ που χρησιμοποιεί και με πολιτικούς όρους και τα συμφέροντά της δείχνουν τις κατευθύνσεις διεξόδου του συστήματος από την κρίση.

Με τα συμφέροντά της έχουν ταυτιστεί και οι πολιτικές ελίτ, καθώς η αλληλεξάρτηση καθεστωτικής πολιτικής και οικονομίας έχει προχωρήσει κατά την περίοδο της παγκοσμιοποίησης σε τέτοιο βαθμό που καθιστά συχνά από δύσκολο έως αδύνατο το διαχωρισμό τους. Δεν πρόκειται λοιπόν μόνο για “πουλημένους πολιτικούς” και “προδότες” όπως διακηρύττουν πολλοί. Αυτός είναι αφενός ένας εύκολος τρόπος να ξεμπερδεύει κανείς με την απόδοση ευθυνών, αφετέρου είναι και μια συνειδητή πολιτική παραπλάνηση των κάθε λογής πολιτικών τυχοδιωκτών -κυρίως της ακροδεξιάς- για να χειραγωγήσουν τη λαϊκή οργή και να την αξιοποιήσουν για τα δικά τους αντιδραστικά συμφέροντα. Πρόκειται για κοινότητα συμφερόντων μεταξύ κεφαλαίου – πολιτικής ελίτ, με την τελευταία να έχει κερδίσει ανυπολόγιστα κέρδη από τα “οφέλη” της παγκοσμιοποίησης όπως δείχνει για παράδειγμα, η μεγάλη αύξηση των εισοδημάτων της, οι αναρίθμητες περιπτώσεις δημιουργίας off shore εταιρειών από άτομα της καθεστωτικής πολιτικής εξουσίας σε όλο τον κόσμο, αλλά και στην Ελλάδα, η διασύνδεση με σειρά οικονομικών δραστηριοτήτων, οι συνεχείς μεταπηδήσεις πολιτικών στα συμβούλια τραπεζών ή επιχειρήσεων, τραπεζιτών και επιχειρηματιών στα έδρανα των κοινοβουλίων και στα υπουργεία.

Η παγκόσμια οικονομία του χρέους έχει ενσωματώσει το μεγαλύτερο μέρος της καπιταλιστικής λειτουργίας που εξαρτιέται πλέον από αυτή. Όμως δεν πρόκειται για χάρτινη οικονομία όπως συχνά χαρακτηρίζεται. Όπως και το χρήμα που κόβει η ΕΚΤ είναι μια σχέση χρέους που εξαρτιέται στην τελική από την παραγωγή, έτσι και κάθε δάνειο, ομόλογο, μετοχή, κάθε χρηματοοικονομικό εργαλείο αντιπροσωπεύει μια απαίτηση από τη μελλοντική παραγωγικότητα. Ένα δάνειο προς κάποιο εργαζόμενο αντιπροσωπεύει την απαίτηση της αποπληρωμής του από την εργασία. Η μετοχή μιας επιχείρησης αντιπροσωπεύει την απαίτηση από τη μελλοντική υπεραξία. Το δάνειο σε ένα κράτος αντιπροσωπεύει την απαίτηση από το μελλοντικό κρατικό εισόδημα που θα προέλθει από τους φόρους, οι οποίοι με τη σειρά τους θα προέλθουν από την απόσπαση μέρους των μισθών και των περιουσιακών στοιχείων των φορολογουμένων.

Όταν οι απαιτήσεις αυτές φαίνονται ότι μπορούν να ικανοποιούνται και οι προσδοκίες για μεγαλύτερα κέρδη συντηρούνται παράλληλα με την πεποίθηση ότι ο καπιταλισμός θα συνεχίσει να αναπαράγεται στο διηνεκές, τα χρέη συνεχίζουν να αποφέρουν κέρδη, τα κέρδη επεκτείνουν ακόμα περισσότερο το χρέος αφού παραμένει κερδοφόρο και οι υπέρμετρες προσδοκίες για την καπιταλιστική επέκταση και την εντεινόμενη εκμετάλλευση των λαών δημιουργούν τις φούσκες. Αυτές, όπως είχε πει ένας “διακεκριμένος” παράγοντας των κεφαλαιαγορών, “αποφέρουν κέρδη σε λίγους όταν δημιουργούνται και σε ακόμα λιγότερους όταν σκάνε”, με το τίμημα των απαξιωμένων τίτλων χρέους, των σεισμών στο

χρηματοπιστωτικό σύστημα και των επικείμενων καταρρέσεων να καλούνται να πληρώσουν οι λαοί.

Οι σταθερές αποδόσεις των επενδύσεων στους αναρίθμητους τίτλους χρέους -ιδιωτικού και δημόσιου- συνιστούν αναγκαία τη διατήρηση του ισχυρού ευρώ. Στον ίδιο σκοπό υπάγεται κάθε δημοσιονομική, εργασιακή, φορολογική, αναπτυξιακή πολιτική των κρατών μελών, με την εσωτερική υποτίμηση και την υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των λαών να συνιστά μόνη οδό απορρόφησης της νομισματικής και οικονομικής αστάθειας στην Ευρώπη που προέρχεται από την διόγκωση του ιδιωτικού και δημόσιου χρέους.

Με το ευρώ οι τράπεζες κατάφεραν να μετατρέψουν σε τίτλους χρέους τα πάντα: τις ανάγκες χρηματοδότησης των νοικοκυριών, των κρατών, των επιχειρήσεων. Αποτέλεσμα, μέσα στη δεκαετία του κοινού νομίσματος οι τίτλοι χρέους στην ευρωζώνη από 108% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ το 2000, να φτάσουν το 170% το 2009. Η επέκταση του χρέους έφερε και την πρωτοφανή μεγέθυνση των τραπεζών που το 2008 τα χαρτοφυλάκιά τους έφτασαν τα 30 τρις ευρώ, ποσό τριπλάσιο και πλέον του ευρωπαϊκού ΑΕΠ τον ίδιο χρόνο. Ένα πολύ μεγάλο μέρος του ενεργητικού των τραπεζών σήμερα είναι απαξιωμένο λόγω της κρίσης και μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες βρίσκονται στο χείλος της κατάρρευσης. Ποιος θα μπορούσε να αναλάβει το κόστος κατάρρευσης μεγάλων τραπεζών στην Ευρώπη, πολλές εκ των οποίων έχουν ενεργητικό μεγαλύτερο από το ΑΕΠ των χωρών που βρίσκονται; Μερικά μόνο τέτοια παραδείγματα είναι: η BNB Baribas που το 2009 κατείχε ενεργητικό ίσο με το 110% του γαλλικού ΑΕΠ, η ING Group ίσο με το 209 % του ολλανδικού, η Deutsche Bank και η Commerzbank ίσο με το 100% του γερμανικού. Ποιος θα μπορούσε να αναλάβει το κόστος διαγραφής των απαξιωμένων κεφαλαίων τόσο μεγάλων τραπεζών, όταν αυτά μόλις το 2010 υπολογίστηκαν σε 10 περίπου τρις ευρώ, ποσό που υπερβαίνει το ΑΕΠ της ευρωζώνης;

Ως μόνη λύση για τη συντήρηση του ευρωπαϊκού χρηματοπιστωτικού συστήματος που όπως όλα δείχνουν πρόκειται για σύστημα που στο μεγαλύτερο μέρος του είναι ουσιαστικά χρεοκοπημένο, η οικονομική και πολιτική ελίτ της Ευρώπης βρίσκει μια διέξοδο: αυτή της συνέχισης της οικονομικής και εργασιακής υποτίμησης, της απαξίωσης του πλούτου που κατέχουν τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα, την απαξίωση των περιουσιακών στοιχείων των κρατών, την απεριόριστη παροχή ρευστότητας από την ΕΚΤ προς τις τράπεζες και παράλληλα την συγκεντροποίηση κεφαλαίων, την συγκέντρωση οικονομικής και πολιτικής εξουσίας μέσω της προώθησης της ευρωπαϊκής οικονομικής ολοκλήρωσης. Και όλα αυτά για να συνεχίσουν να τροφοδοτούν με ρευστότητα τις χρεοκοπημένες ευρωπαϊκές τράπεζες που έχουν ενισχυθεί από την έναρξη της κρίσης με πάνω από 5 τρις ευρώ και που συνεχίζουν να ρουφούν κοινωνικό πλούτο (μόνο οι γερμανικές τράπεζες πρόκειται να ενισχυθούν το αμέσως επόμενο διάστημα με 900 δις ευρώ) ισοπεδώνοντας τους λαούς της Ευρώπης.

ΟΔΕΥΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΕΠΟΜΕΝΟ ΚΡΑΧ

Λέγεται ότι η ΕΚΤ έχει απεριόριστες δυνατότητες να κόβει χρήμα καθώς και απεριόριστες δυνατότητες να απορροφά πιστωτικούς κινδύνους από το χρέος. Η αξιοπιστία όμως της ΕΚΤ για τη διατήρηση του ρόλου της συνδέεται με την ίδια την παραγωγικότητα και την δυνατότητα απορρόφησης του παραγόμενου προϊόντος στην ευρωζώνη, παράγοντες από τους οποίους εξαρτιέται τις στιγμές της κρίσης η σταθερότητα του οικονομικού και πολιτικού ευρωπαϊκού οικοδομήματος, αφού τις όποιες ζημιές θα καλούνται να πληρώνουν πάντα οι λαοί.

Η ΕΚΤ δεν στηρίζει την φερεγγυότητά της σε ένα κράτος, αλλά σε ένα συνασπισμό κρατών με βαθιά ιεραρχική δομή ανάλογη του μεριδίου του κάθε κράτους στο συνολικό ΑΕΠ της ευρωζώνης και αυτός ο συνασπισμός είναι ο εγγυητής της. Επειδή όμως το κάθε κράτος χωριστά έχει επιδείξει “διαφορετικό βαθμό φερεγγυότητας” προς το μεγάλο κεφάλαιο την τελευταία περίοδο με την κρίση του χρέους στις χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας και με τις δυσκολίες αντιμετώπισής του από τις υπάρχουσες δομές της ΕΕ, καθίσταται πλέον επιτακτική ανάγκη η άμεση υλοποίηση της δημοσιονομικής και τραπεζικής ενοποίησης της Ευρώπης, με την τελευταία να υπόκειται στον έλεγχο της ΕΚΤ, η οποία και λαμβάνει ακόμα πιο ισχυρό ρόλο ως οικονομική υπερδομή. Η ίδια η κρίση του συστήματος και το σημείο καμψής της -η μετεξέλιξη της κρίσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος σε κρίση και του δημόσιου χρέους- κατέστησε αναγκαία την άμεση στροφή της ΕΕ σε πιο συγκεντρωτικές μορφές οικονομικής και πολιτικής εξουσίας και ελέγχου για τη διασφάλιση της καπιταλιστικής σταθερότητας και την συνέχιση της συσσώρευσης. Και σε αυτή την σταθερότητα ποντάρει το μεγάλο κεφάλαιο για να συνεχίσει να αντλεί κέρδη, αξιοποιώντας, μέσα στην επενδυτική ερημιά της γενικευμένης κρίσης, για ακόμη μια φορά τα

κρατικά χρέη.

Για την τραπεζική ενοποίηση η ΕΚΤ αναλαμβάνει την αξιολόγηση των τραπεζών και τον διαχωρισμό τους σε προβληματικές και συστημικές, δηλαδή των τραπεζών που πρέπει να αφηθούν να καταρρεύσουν και αυτών που πρέπει να στηριχτούν. Σε αυτό το ξεκαθάρισμα επιβάλλεται η συμμετοχή του λεγόμενου “ιδιωτικού τομέα”, με τις κατασχέσεις καταθέσεων κατά το πρότυπο της αντιμετώπισης της κυπριακής τραπεζικής κρίσης, εξαιρουμένων βέβαια, “ειδικών ομάδων καταθετών” οι οποίες αφορούν μετόχους, ισχυρά επενδυτικά κεφάλαια και μεγάλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και για τις οποίες ομάδες επιφυλάσσεται ειδική μέριμνα διαφύλαξης των περιουσιακών τους στοιχείων. Αυτή η διαδικασία είναι απαραίτητη για την ενίσχυση της ρευστότητας των τραπεζών από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας.

Η ΕΚΤ ως μηχανισμός επιφορτισμένος να απορροφά πιστωτικό κίνδυνο, που εν μέσω κρίσης τον διαχέει στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές οικονομίες, κατέληξε να κρατάει μεγάλο μέρος των κρατικών χρεών τόσο του ελληνικού όσο και άλλων χωρών της ευρωπαϊκής περιφέρειας, άλλοτε αγοράζοντας ομόλογα, άλλοτε αναγνωρίζοντάς τα ως εγγυήσεις για την παροχή ρευστότητας σε τράπεζες. Την περίοδο που η κρίση στην ευρωζώνη έφτασε σε οριακό σημείο, η συζήτηση για την έκδοση του ευρωομολόγου με στόχο την χρηματοδότηση των υπερχρεωμένων κρατών έκλεισε σύντομα και άδοξα, καθώς αυτή η κίνηση αναγνωρίστηκε ως έκδοση χρήματος και μια τέτοια πρακτική που συνιστά άμεση χρηματοδότηση κρατών, βρίσκεται έξω από τις αρμοδιότητες της ΕΚΤ, ενώ ως γνωστό είναι αποκλειστική αρμοδιότητά της να διοχετεύει απλόχερα ρευστότητα σε τράπεζες και μεγάλες επιχειρήσεις.

Την αναγκαιότητα αυτής της πρακτικής ανέλαβε να καλύψει ο ΕΜΣ. Αυτός ως διάδοχο σχήμα του Ευρωπαϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, με την ίδια διοικητική αρχή και την ίδια λειτουργία, γίνεται το μόνο ταμείο “διάσωσης” υπερχρεωμένων κρατών για τα οποία θα αγοράζει πιστώσεις βάσει εγγυήσεων, επιβάλλοντας στα υπό “στήριξη” κράτη ακόμα πιο σκληρούς δημοσιονομικούς κανόνες. Παράλληλα εξουσιοδοτείται να δίνει πιστώσεις στις τράπεζες που έχουν πρόβλημα ρευστότητας. Η χρηματοδότηση των κρατών θα γίνεται με την έκδοση και πώληση ομολόγων και τα κεφάλαια που στηρίζεται ο ΕΜΣ προέρχονται ή έχουν ως εγγύηση τα κινητά και ακίνητα περιουσιακά στοιχεία των κρατών μελών, τα οποία περνούν στη δικαιοδοσία του.

Αυτό για το οποίο έχουν υπάρξει κάποιες ήπιων πάντα τόνων διαμαρτυρίες, είναι για τις εξουσίες που λαμβάνει ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας με την εκχώρηση σε αυτόν των περιουσιακών στοιχείων. Για την ελληνική περίπτωση ο ΕΜΣ προωθεί την παραχώρηση του πλήρους ελέγχου και της λειτουργίας του ΤΑΙΠΕΔ και κατ' επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων στην Ελλάδα, σε ένα υπερεθνικό όργανο με υπερεξουσίες που θα βρίσκεται στο Λουξεμβούργο, το οποίο δεν θα λογοδοτεί σε κανέναν και θα αποτελείται από στελέχη της επιλογής των δανειστών. Σε αυτό έχουν σημειωθεί μερικές γλιάρες και αστείες διαμαρτυρίες που εστιάζουν στον “ανθελληνισμό” του ΤΑΙΠΕΔ, στο γεγονός ότι η διαδικασία πώλησης των ελληνικών περιουσιακών στοιχείων περνά σε μη ελληνικά χέρια. Αν δηλαδή το ξεπούλημα αυτό γινόταν από Έλληνες, δεν θα υπήρχε πρόβλημα για τους κάθε λογής -αριστερούς ή δεξιούς- “πατριώτες”.

Ο ουσιαστικός ρόλος του ΕΜΣ είναι να αναλάβει την εκκαθάριση των υπερχρεωμένων κρατών, όπως ακριβώς γίνεται με μια υπό πτώχευση επιχείρηση, διασφαλίζοντας παράλληλα τη μη διάχυση του κινδύνου της κατάρρευσης στο υπόλοιπο σύστημα. Είναι δηλαδή ο μηχανισμός που έλλειπε από την ΟΝΕ για τη δημιουργία στεγανών με τα υπό κατάρρευση κράτη. Εκτός όμως από μηχανισμός αναχρηματοδότησης του χρέους και εκκαθάρισης των κρατών που αδυνατούν να ξεφλήσουν τις υποχρεώσεις τους, παίζει και τον ρόλο ενός μηχανισμού με κεντρικές δημοσιονομικές εξουσίες καθώς θα αξιολογεί και θα ιεραρχεί τις ανάγκες των κρατών που δανείζει, διοχετεύοντας ο ίδιος προς όποια κατεύθυνση κρίνει ως αναγκαία το κρατικό χρήμα, ενώ το κράτος - δανειζόμενος θα υποχρεώνεται να εφαρμόζει όλο και πιο σκληρά μέτρα λιτότητας και δημοσιονομικής “εξυγίανσης”.

Το αστείο και παράλληλα τραγικό της όλης υπόθεσης είναι ότι ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας με τη λειτουργία του και κυρίως, με το είδος των ομολόγων που θα εκδίδει για να χρηματοδοτεί τα κράτη, ανοίγει ένα ακόμα ναρκοπέδιο στα θεμέλια της ΟΝΕ. Και αυτό γιατί η όλη φιλοσοφία της δράσης του είναι η εισαγωγή των πιο ρινοκίνδυνων επιχειρηματικών μοντέλων για την άντληση κέρδους από τα κεφάλαια που θα στρέφονται στην σφαίρα του κρατικού χρέους, η οποία μετατρέπεται σε αγορά δομημένων ομολόγων (CDO), όπως ακριβώς ήταν αυτή των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ που κατέρρευσε το 2008 σημαίνοντας την έναρξη της παγκόσμιας

κρίσης. Το “πετυχημένο” μοντέλο της αγοράς των CDO θα εφαρμοστεί και στα χρεωμένα κράτη της ευρωζώνης, με τα ομόλογα να αποτελούνται από “φέτες” χρεών των χωρών-μελών, με τις πιο ακμαίες οικονομικά να συμμετέχουν με μεγαλύτερα κεφάλαια, αλλά μικρότερα επιτόκια και τις υπερχρεωμένες να καλούνται να πληρώσουν αβάσταχτα επιτόκια γιατί (τι πιο λογικό για τις αγορές;) είναι πιο επισφαλής η ικανότητα εξυπηρέτησης του νέου χρέους που θα προκύπτει από τα συγκεκριμένα ομόλογα. Και αν για παράδειγμα, η Πορτογαλία αδυνατεί κάποια στιγμή να εξυπηρετήσει το χρέος της, η Ελλάδα θα οφείλει να σηκώσει μεγαλύτερο βάρος από κάθε άλλη χώρα που βρίσκεται σε καλύτερη οικονομικά θέση.

Η βαθύτερη λογική αυτής της τακτικής προφανώς και είναι ένα είδος συλλογικής ευθύνης των υπερχρεωμένων κρατών που η “κακή” επίδοση και “διαγωγή” τους στις δημοσιονομικές προσταγές των ευρωπαϊκών εξουσιών θα έχει καταστροφικές επιπτώσεις στα πιο αδύναμα μέλη της ευρωζώνης, συμπαρασύροντάς τα στην δική τους κατρακύλα της χρεοκοπίας. Οι δανειστές όμως δεν θα μείνουν απλήρωτοι, αφού ως εγγυήσεις των ομολόγων έχουν μπει συνολικά τα περιουσιακά στοιχεία των κρατών μελών, από τα φορολογικά έσοδα, την δημόσια κινητή και ακίνητη περιουσία, τη γη, τις πλουτοπαραγωγικές πηγές, τον ορυκτό πλούτο, τις ιδιωτικές περιουσίες των χρεωμένων στις εφορίες πολιτών, τις οποίες βιάζονται οι Έλληνες κυβερνώντες να βάλουν άμεσα στο χέρι για να τις μεταβιβάσουν στην εξουσία του ΕΜΣ.

Αυτό που υποτίθεται πως καθιστά “ελκυστική επένδυση” ένα δομημένο ομόλογο με τη σαλαμοποίηση διαφορετικών χρεών, είναι η “διασφάλιση” στον αγοραστή ότι η αδυναμία αποπληρωμής ενός μέρους του ομολόγου -που έχει π.χ. το ελληνικό χρέος- δεν σημαίνει ότι το χάνει στο σύνολό του. Όπως επίσης, ότι το ρίσκο που εμπεριέχουν οι επενδύσεις σε χρέη κρατικά ή και ιδιωτικά, “διαχέεται” μέσω αυτού του είδους τα ομόλογα και μειώνεται σημαντικά έως την...εξαφάνισή του. Αυτή η λογική της “διάχυσης” του πιστωτικού κινδύνου μέσω των CDO ήταν αυτή που κατέστησε τη δεκαετία του 2000 τη συγκεκριμένη αγορά πεδίο τρελών επενδύσεων από μεγάλο μέρος του παγκόσμιου κεφαλαίου και σημείο αναφοράς στην παγκόσμια κούρσα άντλησης κέρδους. Μόνο που όπως είχε πει το 2008 ένας μεγαλοεπενδυτής, ο οποίος είχε χαρακτηρίσει τα δομημένα ομόλογα ως λουκάνικα, “όταν ένα υλικό από αυτά που περιέχει είναι σάπιο, πετάς ολόκληρο το λουκάνικο”. Όταν τα πρώτα “λουκάνικα” των δομημένων ομολόγων με τα πολλά και άγνωστα συστατικά -όχι μόνο για τους αγοραστές, αλλά και για τους ίδιους τους δημιουργούς τους- άρχισαν να βρωμάνε, άρχισε η μαζική και φρενήρης προσπάθεια των κατόχων τους να τα πουλήσουν και η αγορά αυτή κατέρρευσε. Επειδή όμως είχε αποκτήσει μεγάλες διαστάσεις λόγω της υψηλής κερδοφορίας που απέδιδε το προηγούμενο διάστημα, κατέρρευσε μαζί της και το μισό χρηματοπιστωτικό σύστημα.

Ο ίδιος ο ΕΜΣ είναι CDO. Και καθώς αποτελεί το μοναδικό ευρωπαϊκό μηχανισμό “διάσωσης” των υπερχρεωμένων κρατών και των τραπεζών, ενός μηχανισμού που πολλοί καθεστωτικοί οικονομολόγοι θα χαρακτήριζαν -αν δεν σιωπούσαν για να μην υπονομεύσουν την εμπιστοσύνη στο σύστημα- ως τοξικό, δείχνει την λογική της ευρωπαϊκής πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. **Στην περίοδο της κρίσης με την ύφεση να έχει χτυπήσει ολόκληρη την ευρωζώνη, με τα περισσότερα από 20 εκατομμύρια ανέργους, με τα υπερχρεωμένα κράτη, με τις μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες που φλερτάρουν με την χρεοκοπία και διψούν για επιπλέον ρευστότητα, η αξιοποίηση της κρίσης χρέους ως πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο γίνεται στρατηγική της ίδιας της ΟΝΕ για ένα τελικό ξεζούμισμα των λαών της Ευρώπης, για την υφαρπαγή του συνόλου της μικρής και μεσαίας ιδιοκτησία, των παραγωγικών δομών και την δημόσια περιουσία πανευρωπαϊκά. Τελικός εγγυητής για την επιτυχία του εγχειρήματος είναι η κοινωνική και ταξική ειρήνη, η κοινωνική υπακοή, ο ραγιαδισμός.**

Ο ΕΜΣ, η ΕΚΤ, η Κομισιόν και οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις επιχειρούν να ανοίξουν ένα νέο περιβάλλον κερδοφορίας για το μεγάλο κεφάλαιο μέσα στην γενικευμένη κρίση βάζοντας τα υλικά για τη νέα μεγάλη φούσκα των κρατικών ομολόγων. Αυτή, όπως και η χρηματιστηριακή φούσκα που έχει ήδη δημιουργηθεί στα ευρωπαϊκά και όχι μόνο χρηματιστήρια, στηρίζεται και τροφοδοτείται με την ψευδαίσθηση της βελτίωσης του οικονομικού κλίματος, ακόμα και του ξεπεράσματος της κρίσης. Αυτή η επενδυτική ευκαιρία για το μεγάλο κεφάλαιο είναι που άνοιξε το δρόμο για την παρουσίαση από μεγάλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα προοπτικών ανάπτυξης ακόμα και για οικονομίες κατεστραμμένες όπως η ελληνική, η αναβάθμιση της πιστοληπτικής της ικανότητας και η πτώση των spreads από τους γνωστούς οίκους αξιολόγησης Moody' s, Standard & Poor' s και Fitch και όχι η υποτιθέμενη βελτίωση της οικονομικής κατάστασής τους. Πρόκειται για την κλασική πολιτική των αγορών να δίνουν “ψήφο εμπιστοσύνης” στο πεδίο που προορίζεται για άντληση γρήγορων και μεγάλων κερδών, φτιάχνοντας ένα

αντίστοιχο “story” για κάθε υπό εκμετάλλευση χώρα, αναβαθμίζοντας ομόλογα και μετοχές εταιριών, φουσκώνοντας τις αξίες τους για να ξεπουληθούν τη στιγμή της κορύφωσης αντλώντας τα υπερκέρδη για τους κατόχους του μεγάλου κεφαλαίου.

Η προοπτική της δημιουργίας μιας νέας φούσκας του χρέους, θα φέρει μια μεγάλη κερδοφορία για τα αδρανή κεφάλαια που λιμνάζουν. Και όταν η φούσκα θα σκάσει, ο ΕΜΣ ως δανειστής έσχατης ανάγκης και εκκαθαριστής των κρατών που αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους προς τους δανειστές τους, θα εκχωρήσει τα περιουσιακά στοιχεία αυτών των κρατών που θα έχει στην κατοχή του στο μεγάλο κεφάλαιο. Τελικό αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας θα είναι μια ακόμα διαδικασία συγκεντροποίησης κεφαλαίων και η μετατροπή των λαών σε δουλοπάροικους της οικονομικής ελίτ.

Η διόγκωση του χρηματιστικού κεφαλαίου όπως έχουμε ήδη πει οφείλεται στην καπιταλιστική κρίση. Η αξιοποίηση του χρέους ως πεδίο κερδοφορίας του κεφαλαίου στην περίοδο που διανύουμε, να μεν συνιστά μια από τις ελάχιστες εν μέσω κρίσης ευκαιρίες για το σύστημα, όμως η δεινή θέση που έχουν περιέλθει οι λαοί καθώς σηκώνουν στους ώμους τους τα βάρη της καπιταλιστικής χρεοκοπίας και το γεγονός ότι οι νέες φούσκες κάποια στιγμή θα σκάσουν επιφέροντας ακόμα μεγαλύτερες κοινωνικές καταστροφές από αυτές που έχουν συμβεί μέχρι σήμερα, καθιστά τη συνεργασία του μεγάλου κεφαλαίου με τις κυβερνήσεις και τους υπερεθνικούς μηχανισμούς όπως η ΕΚΤ στη δημιουργία μιας νέας φούσκας τόσο στα χρηματιστήρια όσο και στην αγορά του κρατικού χρέους που επιχειρείται να διαμορφωθεί ως μέγιστες εγκληματικές ενέργειες, ως εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Τα καταστροφικά αποτελέσματα από ένα δεδομένο σκάσιμο της φούσκας στα χρηματιστήρια τα γνωρίζουμε από τα αποτελέσματα της χρηματοπιστωτικής κατάρρευσης το 2008 και τη μεταφορά του κόστους συντήρησης του χρεοκοπημένου χρηματοπιστωτικού συστήματος στους λαούς. Αυτή τη φορά τα μεγέθη είναι ακόμη μεγαλύτερα, τα αποτελέσματα θα είναι ακόμα πιο καταστροφικά. Τόσο τα αμερικάνικα όσο και τα ευρωπαϊκά χρηματιστήρια γνωρίζουν εν μέσω ύφεσης στιγμές δόξας, με τους χρηματιστηριακούς δείκτες να “πετούν”. Ενδεικτικά αναφέρουμε πως ο ευρωπαϊκός δείκτης FTSE Eurofirst την προηγούμενη χρονιά είχε ετήσια κέρδη 16% όταν η ευρωζώνη βρίσκεται σε ύφεση με μηδενική ανάπτυξη, ο γερμανικός δείκτης Dax είχε άνοδο κατά 26% όταν το γερμανικό ΑΕΠ μειώθηκε τον προηγούμενο χρόνο κατά 1,1% ενώ στην Ελλάδα της βαθιάς εξαιτούς ύφεσης με συνολική απώλεια στο ΑΕΠ πάνω από 25%, στην Ελλάδα που ζει τη μεγαλύτερη κοινωνική κρίση στην καπιταλιστική ιστορία σε καιρό ειρήνης, ο χρηματιστηριακός της δείκτης είχε άνοδο 26% προσφέροντας μεγάλα κέρδη όχι μόνο για τα ξένα κεφάλαια που συρρέουν στο ελληνικό χρηματιστήριο, αλλά και για το ημεδαπό κεφάλαιο που πρωτοστάτησε στη δημιουργία της εγχώριας χρηματιστηριακής φούσκας. Έλληνες εφοπλιστές, ισχυροί επιχειρηματίες μεγάλων κλάδων όπως οι κατασκευές, τράπεζες κλπ, χρησιμοποιώντας πολυδαίδαλες διαδρομές μέσω υπεράκτιων εταιριών και φορολογικών παραδείσων, φουσκώνουν τις αξίες των μετοχών τους αναμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να αντλήσουν τα μεγάλα κέρδη.

Συμβαίνει πάντα στην σύγχρονη ιστορία του καπιταλισμού η διόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα να είναι ανάλογη του μεγέθους της κρίσης που βρίσκεται το σύστημα και των αδυναμιών αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Και στη δεδομένη περίοδο η διόγκωση αυτή λαμβάνει τις μεγαλύτερες διαστάσεις που είχε ποτέ, υποδεικνύοντας το βαθμό του αδιεξόδου που βρίσκεται ο καπιταλισμός. Οι “πυραμίδες” που δημιουργούνται με την αγορά μετοχών με ενέχυρο τις ίδιες τις μετοχές έχουν φτάσει τα 413 δις δολάρια, όταν το 2007 ήταν 382 δις. Στην αγορά των παραγώγων, η αξία αυτών των προϊόντων που μεγαλοκαρχαρίες του υπερεθνικού κεφαλαίου έχουν χαρακτηρίσει ως “πυρηνικά όπλα” - αυτό δεν τους απέτρεψε ούτε στο παρελθόν ούτε σήμερα να επενδύουν και να αντλούν τεράστια κέρδη από αυτά – έχει ξεπεράσει τα 1000 τρις δολάρια, δηλαδή δεκατέσσερις φορές το παγκόσμιο ΑΕΠ, όταν η αξία τους το 2007 ήταν γύρω στα 400 τρις.

Στην δημιουργία της νέας φούσκας κατέληξαν οι οικονομικές ενισχύσεις των κρατών προς τις πληττόμενες από την χρηματοπιστωτική κρίση τράπεζες που αντλήθηκαν με τις αιματηρές πολιτικές λιτότητας και φορολογικής επίθεσης στα πιο ασθενή κοινωνικά στρώματα. Και αυτό που συνέδραμε τα μέγιστα ήταν η μεγάλη ρευστότητα που παρείχαν οι κεντρικές τράπεζες. Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έχοντας σχεδόν μηδενίσει το επιτόκιο δανεισμού στην διατραπεζική αγορά που έφτασε στο 0,25% και με πραγματικό επιτόκιο αρνητικό λόγω μεγαλύτερου πληθωρισμού, τροφοδοτεί με τζάμπα χρήμα τράπεζες και κάθε λογής μεγάλες επιχειρήσεις, το οποίο φυσικά και δεν καταλήγει σε επενδύσεις παγίων κεφαλαίων ούτε σε δάνεια προς μικρές επιχειρήσεις και ιδιώτες, αλλά καταλήγει στα

χρηματιστήρια, στη νέα αναπτυξιακή φούσκα.

Είναι γνωστό πως αυτή η πρακτική στηρίζεται από κυβερνήσεις και κεντρικές τράπεζες με την προοπτική τόνωσης της ζήτησης, γεγονός που ως ένα βαθμό έχει επιτευχθεί κατά το παρελθόν στον ανεπτυγμένο καπιταλιστικά κόσμο. Όμως σήμερα με την κρίση να έχει γενικευτεί, η προοπτική αυτή ακυρώνεται και οι νέες φούσκες των χρηματιστηρίων και του κρατικού χρέους μόνο ως λύσεις άντλησης κέρδους, μεταβίβασης πλούτου από κάτω προς τα πάνω και συγκεντροποίησης κεφαλαίων μπορεί να λειτουργήσει. Και αυτό είναι το ζητούμενο για την άρχουσα οικονομική τάξη και τους πολιτικούς της θεματοφύλακες. Όμως την ίδια στιγμή η διάχυση της κρίσης των τραπεζών και του κρατικού χρέους στην ευρωζώνη υποσκάπτει αργά αλλά σταθερά τα θεμέλια της ευρωπαϊκής καθεστωτικής σταθερότητας καθώς αναμένεται και η εκδήλωση μιας επόμενης φάσης της κρίσης σε χώρες όπως η Γαλλία και ακολούθως και το φαινομενικά αλώβητο καπιταλιστικό κέντρο της Ευρώπης, η Γερμανία.

Το πόσο συνυπεύθυνη είναι η οικονομική και πολιτική εξουσία στη δημιουργία αυτής της κατάστασης, φαίνεται από το γεγονός ότι τόσο οι κυβερνήσεις όσο και οι τράπεζες του ευρωσυστήματος με πρωταγωνιστή την ΕΚΤ, συνυπογράφουν με τις αγορές κεφαλαίου ένα σενάριο διεξόδου από την κρίση και μελλοντικής ανάπτυξης με επιχείρημα τις χρηματιστηριακές επιτυχίες στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις. Και σημαντικότερος παράγοντας σε αυτή την εγκληματική πολιτική είναι η προώθηση της δημοσιονομικής και τραπεζικής ενοποίησης στην Ευρώπη και η δημιουργία των ευρωπαϊκών μηχανισμών αντιμετώπισης της κρίσης όπως ο ΕΜΣ. Τα παραπάνω προσβλέπουν στη διαμόρφωση ενός περιβάλλοντος σταθερότητας και ελέγχου από την ευρωπαϊκή πολιτική εξουσία που λαμβάνει όλο και πιο συγκεντρωτικό χαρακτήρα, ενός περιβάλλοντος ευνοϊκού για τις αγορές και τα αρπακτικά της οικονομικής ελίτ. Κυρίως όμως είναι η αδυναμία των λαών της Ευρώπης να αποτινάξουν από πάνω τους τον ζυγό των εθνικών κυβερνήσεων και των υπερεθνικών εξουσιών, να σηκώσουν το κεφάλι, να ακυρώσουν την αναγκαία συνθήκη για την συνέχιση της αιματηρής επίθεσης του μεγάλου κεφαλαίου εναντίον τους που δεν είναι άλλη από την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ομαλότητα. Και το τίμημα της υποταγής αυτής θα το πληρώνουμε όλο και πιο ακριβά.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΩΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Η κρίση στην Ελλάδα είναι αποτέλεσμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, εκδηλώθηκε με την χρηματοπιστωτική κατάρρευση το 2008 και μετεξελίχθηκε σε κρίση χρέους για τις χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας, με πρώτη περίπτωση την ελληνική.

Αιτία της δημιουργίας των μεγάλων ελλειμμάτων και του υψηλού χρέους στην Ελλάδα δεν ήταν οι “μη παραγωγικοί και τεμπέληδες Έλληνες που αμείβονταν με μεγάλους μισθούς και είχαν προνόμια, που κατανάλωναν περισσότερο και δούλευαν λιγότερο” όπως συνηθίζει να λέει από το 2010 η ευρωπαϊκή πολιτική εξουσία, αλλά και πλήθος εγχώριων καθεστωτικών πολιτικών και αναλυτών για να δικαιολογήσουν την ένταση της νεοφιλελεύθερης επίθεσης με την ισοπέδωση των εργασιακών σχέσεων και τις συνεχείς μειώσεις στους μισθούς.

Η αιτία βρίσκεται στις ίδιες τις ιεραρχικές σχέσεις οικονομικής εξουσίας, στις πολιτικές αναπαραγωγής και επέκτασης του κεφαλαίου με κεντρική κατεύθυνση την ευρωπαϊκή οικονομική ολοκλήρωση. Βασικότερη αιτία για την δημιουργία του ελληνικού χρέους υπήρξαν οι κρατικές πολιτικές στήριξης του εγχώριου και όχι μόνο κεφαλαίου με τις διαρκείς αναπτυξιακές επιδοτήσεις που δίνονταν από όλες τις ελληνικές κυβερνήσεις. Η μείωση του συντελεστή φορολόγησης για τις μεγάλες επιχειρήσεις, τα κέρδη και τα περιουσιακά στοιχεία των πλουσίων, η καλυμμένη από το κράτος φοροδιαφυγή και οι φοροαπαλλαγές μέσω διαφόρων τακτικών που ευνοούσαν ακόμα και πολυεθνικές μείωσε δραστικά τα κρατικά έσοδα και ενίσχυσε το δανεισμό.

Το μεγαλύτερο μέρος του πλούτου που αποκόμισε το ελληνικό κεφάλαιο από την αφαίμαξη των εργαζομένων και την σταθερή στήριξη του από το σύνολο των ελληνικών κυβερνήσεων, αξιοποιώντας το ευρώ, το οικονομικό περιβάλλον που διαμόρφωνε η ευρωπαϊκή νομισματική ενοποίηση και η παγκοσμιοποίηση, “πέταξε” προς διάφορες κερδοφόρες χρηματιστηριακές επενδύσεις, με 250 δις ευρώ στην περίοδο της ένταξης της χώρας στην ΟΝΕ έως και το 2009 να καταλήγουν σε μετοχές, καταθέσεις, χρεόγραφα του εξωτερικού κλπ. Και αυτό ενώ το 2009 το ελληνικό χρέος ήταν 299 δις ευρώ. Τη χαριστική βολή ως γνωστό έδωσε η πορεία στήριξης του τραπεζικού συστήματος με τα απανωτά πακέτα διάσωσης που ξεκίνησαν επί Καραμανλή και συνέχισαν αμείωτα στα επόμενα χρόνια οι μνημονιακές κυβερνήσεις. Στη δημιουργία του μεγάλου ελληνικού χρέους συνέβαλε φυσικά και το αναπτυξιακό

μοντέλο που υιοθετήθηκε στα πλαίσια της ευρωζώνης. Όμως, το γεγονός ότι το κρατικό χρέος ήταν βασική παράμετρος άντλησης κέρδους για το διεθνές κεφάλαιο σε μια περίοδο κρίσης για τον καπιταλισμό, κατέληξε στην διόγκωση των επιτοκίων και κατέστησε το ελληνικό χρέος από καιρό μη βιώσιμο, με αποτέλεσμα καμία αλλαγή στην αναπτυξιακή κατεύθυνση στην Ελλάδα να μην μπορεί να αντιστρέψει αυτή την κατάσταση.

Στην εκτίναξη του χρέους μέσω υψηλών τοκοχρεολυσίων συνέβαλε σύσσωμο το ελληνικό τραπεζικό κεφάλαιο που βρήκε στο χρέος κερδοφόρο πεδίο επένδυσης δανείζοντας το ελληνικό κράτος με επιτόκιο μεγαλύτερο από αυτό που οι τράπεζες αντλούσαν ρευστότητα για αγορά ομολόγων από την Τράπεζα της Ελλάδας. Σωρευτικά το ποσό που έχει δοθεί για αποπληρωμή του χρέους από τις αρχές της δεκαετίας του '90 έως το 2013 είναι πάνω από 563 δις ευρώ, δηλαδή το ελληνικό χρέος στην ουσία έχει αποπληρωθεί στο διπλάσιο και η χώρα σήμερα πνίγεται σε ένα χρέος που αυξάνεται λόγω των υψηλών επιτοκίων, που το 2013 έφτασε τα 321 δις ευρώ αντιπροσωπεύοντας το 176% του ΑΕΠ και βαίνει συνεχώς αυξανόμενο, ενώ το 2009 ήταν 299 δις ευρώ αντιπροσωπεύοντας το 129% του ΑΕΠ.

Αυτό στο οποίο κυρίως εστιάζει η “οικονομική προσαρμογή” είναι η “δημοσιονομική εξυγίανση” με τη μείωση του ελλείμματος και την επίτευξη πρωτογενούς πλεονάσματος. Εξέλιξη που όπως γράφει και η Τράπεζα της Ελλάδας “επιβεβαιώνει τις θετικές επιδράσεις που έχει η δημοσιονομική προσαρμογή στη διαμόρφωση θετικών προσδοκιών στις αγορές κεφαλαίων”. Προσδοκίες που αφορούν την ένταση της εκμετάλλευσης από το παγκοσμιοποιημένο χρηματιστικό κεφάλαιο για άντληση κερδών μέσω της ελληνικής αγοράς χρέους.

Είναι γνωστό και πολυδιαφημισμένο γεγονός από την κυβέρνηση η “επίτευξη πρωτογενούς πλεονάσματος” της τάξης το 1,5 δις ευρώ για τους πρώτους μήνες του 2013 και 3,4 δις ευρώ για όλο το χρόνο -υπολογισμό που παρά τα μαγειρεμένα στοιχεία αναγνωρίζει και η Eurostat- ως “μεγάλη επιτυχία” των κρατικών περικοπών στις δαπάνες, της λιτότητας και της οικονομικής αφαίμαξης των οικονομικά αδύνατων μέσω της φορολογίας. Η πορεία εξόδου του συστήματος από την κρίση περνά μέσα από τα συντρίμια του μεγαλύτερου μέρους της ελληνικής κοινωνίας. Περνά μέσα από τη μακροχρόνια πολιτική αφαίμαξης των αδύνατων κοινωνικών στρωμάτων. Αυτής της πολιτικής που οδήγησε στη μείωση των μισθών για τους μισθωτούς μέσα σε τρία χρόνια ('10 έως '13) κατά 37 δις ευρώ, χωρίς να υπολογίζεται η αυξημένη άμεση και έμμεση φορολογία. Που οδήγησε σε απώλεια της αγοραστικής δύναμης εργαζομένων και συνταξιούχων στο ίδιο διάστημα κατά 50%. Που έφτασε την ανεργία το 2013 στο 30%, ενώ το 2014 υπολογίζεται να αυξηθεί στο 31,5%. Η πορεία εξόδου του συστήματος από την κρίση περνά μέσα από τη μεγάλη κοινωνική κρίση, με τη φτώχεια να αυξάνεται από το 19,4% το '09, στο 38,9% το '12 και στο 44,3% το '13 και να προχωρά σε μεγαλύτερη ακόμα αύξηση το '14 (από μελέτη Οικονομικού Πανεπιστημίου). Οι επιδόσεις της ελληνικής προσαρμογής αποτυπώνονται στα πάνω από 5 εκατομμύρια φτωχών και στα μερικά ακόμη εκατομμύρια ανθρώπων να περιμένουν το δικό τους “πέραςμα” στην εξαθλίωση. Η προσπάθεια του κεφαλαίου να ξεπεράσει την κρίση περνά μέσα από μια μεγάλης διάστασης κοινωνική γενοκτονία.

Τα μαγειρεμένα στοιχεία για τη φτώχεια από τη Eurostat που παρουσιάζονται και στην τελευταία έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδας, δίνουν όπως είναι φυσικό, μικρότερα ποσοστά φτώχειας καθώς το όριο της κατεβαίνει όσο μειώνεται το βιοτικό επίπεδο, ενώ δεν συμπεριλαμβάνονται τμήματα του πληθυσμού που είναι κατά τεκμήριο φτωχά, όπως άστεγοι, άποροι που ζουν σε ιδρύματα, μεγάλος αριθμός μεταναστών, Ρομά και άλλοι. Αναζητώντας λοιπόν, τον πραγματικό αριθμό των φτωχών και των εξαθλιωμένων στη χώρα, σίγουρα δεν μπορείς να τον βρεις στα στοιχεία που δίνει το καθεστώς.

Ενώ το πρωτογενές πλεόνασμα έρχεται ως αποτέλεσμα της εγκληματικής πολιτικής της κυβέρνησης, τα δισεκατομμύρια που χαρίστηκαν το 2013 κυρίως στις τράπεζες για την κεφαλαιακή τους ενίσχυση -ποσά που δεν υπολογίζονται στον προϋπολογισμό του 2013 ως έξοδα, μειώνοντας το έλλειμμα και δημιουργώντας την ψευδαίσθηση του πλεονασματικού προϋπολογισμού- και που θα καλεστούμε εμείς να ξεπληρώσουμε, δίνουν ακόμα μεγαλύτερη διάσταση στο κοινωνικό έγκλημα που διαπράττει η συμμαχία ΝΔ-ΠΑΣΟΚ: 1 δις και 434,5 εκατομμύρια ευρώ δόθηκαν σε αύξηση μετοχικού κεφαλαίου της ΑΤΕ που πουλήθηκε στην Πειραιώς. 3 δις 769 εκατομμύρια ευρώ για αγορά προνομιούχων μετοχών από ελληνικές τράπεζες. 1 δις 380 εκατομμύρια ευρώ για αγορά προνομιούχων μετοχών της Εθνικής τράπεζας. Και 37,5 εκατομμύρια για αύξηση μετοχικού κεφαλαίου των Ελληνικών Αμυντικών Συστημάτων για να πουλήσουν άμεσα την επιχείρηση. Συνολικά 6 δις 621 εκατομμύρια ευρώ, δηλαδή 4,4 φορές περισσότερο από το πολυδιαφημισμένο “πρωτογενές πλεόνασμα” των αρχών του 2013 και σχεδόν διπλάσιο του αναμενόμενου πλεονάσματος για όλο τον χρόνο.

Ακόμα και τα στοιχεία που αφορούν στην καπιταλιστική μεγέθυνση δείχνουν πως οι οικονομικές συνθήκες μόνο ευνοϊκές δεν είναι. Η Ελλάδα, παρά τους γελοίους πανηγυρισμούς των νεοφιλελεύθερων πολιτικών για έξοδο από την κρίση, μέσα στα έξι χρόνια ύφεσης που διανύει, έχει σωρευτικά απώλεια μεγαλύτερη από 25% του ΑΕΠ της και υπολογίζεται ότι θα ξεπεράσει το 26% το 2014, παρά την συμβολή των χρηματιστηριακών κερδών στο ΑΕΠ και την τρελή κούρσα ανόδου των τιμών και του γενικού δείκτη. Οι επενδύσεις παγίου κεφαλαίου μειώθηκαν από το '10 έως το '13 κατά 64,8%, δείχνοντας με πραγματικούς όρους την “επιτυχή έκβαση της οικονομικής προσαρμογής” που επέβαλαν τα μνημόνια και που αναγνωρίζουν οι καπιταλιστές αποσύροντας τα κεφάλαιά τους από τις άμεσες επενδύσεις.

Η “μεγάλη επιτυχία” των κυβερνήσεων με την επιβολή των πολιτικών “οικονομικής προσαρμογής” που επέβαλε η τρόικα με τα μνημόνια τα τελευταία χρόνια είναι η “ανάκτηση της διεθνούς ανταγωνιστικότητας κόστους” όπως γράφει η Τράπεζα της Ελλάδας. Το κόστος εργασίας μέσα σε τρία χρόνια μειώθηκε κατά 24% στον επιχειρηματικό τομέα, ο αριθμός των απασχολούμενων μισθωτών κατά 21% και οι δαπάνες των αφεντικών για αποδοχές και εργοδοτικές εισφορές κατά 34,9%.

Η αύξηση της ανταγωνιστικότητας στην ελληνική οικονομία είναι κατόρθωμα της συντριπτικής κατίσχυσης του κεφαλαίου επί των εργαζομένων, με τις εργασιακές συνθήκες να αποκτούν όρους δουλείας μετά από σειρά αλλαγών για τη δραστική μείωση του κόστους εργασίας: Ο κατώτατος μισθός καταρύλησε στα 500 ευρώ με προοπτική περαιτέρω μείωσης, η εθνική συλλογική σύμβαση εργασίας καταργήθηκε, οι απολύσεις απελευθερώθηκαν, καταργήθηκαν οι αυξήσεις στους μισθούς λόγω πολυετούς εργασίας. Μειώθηκαν οι αποζημιώσεις λόγω απόλυσης και παρέχονται ευκολίες στα αφεντικά στην καταβολή των αποζημιώσεων. Μειώνεται το κόστος των υπερωριών, αυξάνεται το όριο στις ομαδικές απολύσεις, καταργείται το 5νθήμερο, ενισχύεται η ελαστική εργασία. Με δυο λόγια διαλύεται το προηγούμενο εργασιακό καθεστώς, το κεφάλαιο απελευθερώνεται από κάθε περιορισμό στη διαμόρφωση των εργασιακών σχέσεων ενώ η Ελλάδα μετατρέπεται σε μια μεγάλη Ειδική Οικονομική Ζώνη, με εργαζομένους-δούλους χωρίς δικαιώματα, σε εργαζόμενους που ενώ δουλεύουν, θα πεινούν.

Όσον αφορά τις εξαγγελίες της κυβέρνησης ότι τα “μνημόνια τελείωσαν”, είναι δεδομένο ότι μέτρα εναντίον των εργαζομένων, δημοσιονομικά μέτρα, μέτρα λιτότητας θα συνεχιστούν να επιβάλλονται, ενώ ένα νέο Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό Πρόγραμμα Σταθερότητας για το 2015-2018 ετοιμάζεται, με κεντρική κατεύθυνση τη μονιμοποίηση των εργασιακών όρων που επιβλήθηκαν μέχρι σήμερα.

Η πρωτοφανής επίθεση του κεφαλαίου και του κράτους στα χαμηλά κοινωνικά στρώματα, ο μεγάλος ταξικός και κοινωνικός αυτός πόλεμος που σήμερα διεξάγεται είναι η στρατηγική του συστήματος για να βγει από την κρίση. Η μεθοδολογία δεν είναι νέα. Το κεφάλαιο ιστορικά αναζητούσε διαδρομές διεξόδου από τις κρίσεις του μέσα από τη μείωση του κόστους εργασίας, την ένταση κεφαλαίου, την απαξίωση κεφαλαίων, τις τεχνολογικές καινοτομίες, την χωρική επέκτασή του και τη συμπίεση του χρόνου κίνησής του και μέσα από τη συγκεντροποίηση κεφαλαίων, διαδικασία που οδηγεί σε μεγαλύτερο συγκεντρωτισμό της οικονομικής ισχύος, κατ' επέκταση και της πολιτικής, που οδηγεί στον παγκόσμιο ολοκληρωτισμό. Η τεχνολογική εξέλιξη σήμερα δεν έχει τη δυναμική που απαιτείται για την προώθηση του ανταγωνισμού και η χωρική επέκταση του κεφαλαίου σε μη καπιταλιστικές περιοχές είναι ανέφικτη αφού όλος ο κόσμος σήμερα είναι καπιταλιστικός.

Η καταστροφή κεφαλαίων που γίνεται με βάση τη θέση των κατόχων τους στην ιεραρχία της παγκόσμιας οικονομικής εξουσίας και η ένταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης είναι μονόδρομος για το σύστημα στην εποχή μας. Μόνο που ο πρωτοφανής βαθμός υπερσυσσώρευσης κεφαλαίων υπαγορεύει και το μέγεθος αυτών που πρέπει να απαξιωθούν για να “φύγει η σαπίλα από το σύστημα” και προαναγγέλλει τους πολιτικούς και κοινωνικούς κραδασμούς που αυτή η διαδικασία θα δημιουργήσει στο καθεστώς παγκοσμίως προχωρώντας παράλληλα σε αναδιάταξη της οικονομικής ισχύος.

Λαμβάνοντας υπόψιν την πρωτοφανή ισχύ των οικονομικά ισχυρών του πλανήτη που ως λογικό αποτέλεσμα της δύναμής τους αρνούνται να συμβάλουν στο ελάχιστο στην αντιμετώπιση της κρίσης αφήνοντας να απαξιωθεί μέρος του πλούτου που κατέχουν, την επιμονή τους να συντηρείται στη ζωή ένα χρεοκοπημένο χρηματοπιστωτικό σύστημα με το ανυπολόγιστο κόστος να πέφτει στις πλάτες των λαών, το γεγονός ότι κατά τη διαδικασία καταστροφής του το πλασματικό κεφάλαιο μεταμορφώνεται κατά ένα μεγάλο μέρος του σε κοινωνική υποχρέωση, ότι η κατεύθυνση που έχουν όλες οι πολιτικές επίλυσης της κρίσης σε κάθε έκφρασή της -κρίση τραπεζών, κρατικού και ιδιωτικού χρέους κλπ- κατατείνουν στο να μετατρέπουν την κρίση σε πεδίο κερδοσκοπίας για το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο, και λαμβάνοντας

υπόψιν ότι όλα αυτά καταλήγουν σε ένα όλο και πιο δολοφονικό πόλεμο εναντίον των χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων παγκοσμίως, καταλαβαίνουμε πως η προοπτική διεξόδου από την κρίση με βάση το νεοφιλελεύθερο μοντέλο είναι αδιέξοδη και εντελώς καταστροφική για τους λαούς, που υπόκεινται σε μαζικές γενοκτονίες για να επιβιώσει ο καπιταλισμός. Ακόμα και αν υποθέσουμε πως ο καπιταλισμός αφού εξοντώσει κάποια δισεκατομμύρια φτωχούς ανά την υφήλιο καταφέρει να βγει, προσωρινά πάντα, από αυτή την κρίση, το ανυπολόγιστο ανθρωπιστικό και κοινωνικό κόστος που θα έχει η εφήμερη σωτηρία του συστήματος, καθιστά αυτή τη μεθοδολογία αναπαραγωγής του καπιταλισμού έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Και μια επόμενη ακόμα σφοδρότερη παγκόσμια κρίση θα ακολουθήσει.

Σε αυτό το σημείο θεωρούμε ότι αξίζει να γίνει μια αναδρομή σε κάποιες προσεγγίσεις που είχε κάνει ο Επαναστατικός Αγώνας στο παρελθόν τόσο για την κρίση του χρέους που κατά την άποψη της οργάνωσης ήταν αναπόφευκτη η εκδήλωσή της, όσο και για την παγκόσμια κρίση που ξεκίνησε το 2008. Και αυτές οι αναφορές δεν γίνονται γιατί αναζητούμε κάποια επιβεβαίωση για τα όσα είπαμε και επιβεβαιωθήκαμε από τις εξελίξεις, αλλά γιατί θέλουμε να επισημάνουμε τη σημασία που έχει για τους επαναστάτες η ανάγνωση των συνθηκών και η διάγνωση των εξελίξεων -στο βαθμό βέβαια, που είναι δυνατό να γίνει αυτή η διάγνωση με μια σχετική ασφάλεια. Και η σημασία αυτή δεν αφορά τίποτα λιγότερο από την ίδια την κατεύθυνση του αγώνα, τα μέσα που επιλέγουμε, τους στόχους που θέτουμε. Αφορά τον ίδιο τον πολιτικό προσανατολισμό μας, την εκπόνηση μιας στρατηγικής, ενός σχεδίου δράσης, την χάραξη της πορείας προς την καθεστωτική ανατροπή και την Επανάσταση.

Ο Επαναστατικός Αγώνας από το 2005 είχε αναφερθεί στις αιτίες του ελληνικού χρέους και μεμόταν την κυρίαρχη προπαγάνδα περί “ισχυρής Ελλάδας” και “ισχυρής ελληνικής οικονομίας” και σε αντίθεση προς αυτό το κλίμα, δήλωνε στην προκήρυξη με την οποία αναλάμβανε την ευθύνη για την επίθεση στο υπουργείο Απασχόλησης: *“Είναι αλήθεια πως η Ελλάδα βρίσκεται σε δεινή οικονομική θέση. Είναι αλήθεια πως το ελληνικό κράτος αναζητά συνεχώς τρόπους συγκέντρωσης χρημάτων για να πληρώνει τόκους προηγούμενων δανείων σε ημεδαπούς και αλλοδαπούς χρηματοπιστωτικούς οίκους. Είναι αλήθεια πως μια ενδεχόμενη κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας δεν βρίσκεται στη σφαίρα της φαντασίας. Είναι αλήθεια επίσης πως το χρέος είναι αποτέλεσμα της συστηματικής ενίσχυσης του κεφαλαίου από το ελληνικό δημόσιο. Είναι αποτέλεσμα μιας ταξικής πολιτικής του ελληνικού κράτους που ευνοεί τους ισχυρούς και στρέφεται ενάντια στους ανίσχυρους, είναι μια ταξική επιλογή αναδιανομής του πλούτου από κάτω προς τα πάνω και στο ίδιο πλαίσιο εντάσσονται οι πολιτικές για τη μείωση του χρέους και για την επίλυση του οικονομικού προβλήματος”*.

Στην προκήρυξη για την επίθεση στο υπουργείο Οικονομίας ο Επαναστατικός Αγώνας μιλούσε για το ενδεχόμενο του ξεσπάσματος μιας οικονομικής κρίσης, όχι περιφερειακής όπως αυτής της ΝΑ Ασίας το '98, αλλά μιας κρίσης που θα χτυπούσε το φαινομενικά αλώβητο καπιταλιστικό κέντρο. Μεταξύ άλλων αναφερόταν το εξής: *“Όσον αφορά την Ελλάδα, η ίδια η ιστορία έχει ήδη αναδείξει πόσο φαιδρά ήταν τα φληναφήματα της πολιτικής εξουσίας περί ισχυροποίησης της ελληνικής οικονομίας ύστερα από την είσοδο της στην ΕΕ, στην ζώνη του ευρώ και το άνοιγμα στις διεθνείς αγορές. Τα τελευταία απομεινάρια μιας ήδη αποσαθρωμένης παραγωγικής δομής σαρώνονται από τις ανταγωνιστικές δυνάμεις της ελεύθερης αγοράς, καμιά προοπτική για την δημιουργία νέων παραγωγικών δομών δε διαφαίνεται στον ορίζοντα-εκτός και αν καταφέρουμε να ανταγωνιστούμε την Κίνα σε μισθούς, όπως προτρέπουν οι Ευρωπαίοι επιχειρηματίες-, η πλασματική ευημερία που για χρόνια βασίστηκε στην κατανάλωση με δανεικά λαμβάνει τέλος και το ελληνικό κράτος εξακολουθεί να χρεώνει τις επόμενες γενιές με το υπέρογκο δημόσιο χρέος που κάθε χρόνο αυξάνεται με αλματώδεις ρυθμούς λόγω των υψηλών επιτοκίων, τα οποία οι κυβερνήσεις προσφέρουν ως αντάλλαγμα για να συνεχίσουν να δανείζονται. Κατά την άποψή μας η Ελλάδα βρίσκεται σε δεινή θέση και δεν σεβόμαστε την άποψη που λέει πως συμμετοχή στη ζώνη του ευρώ καθιστά δεδομένη την αποφυγή κρίσεων. Τα δομικά προβλήματα της “εθνικής” οικονομίας σε συνδυασμό με την προαναφερόμενη εγγενή τάση του καπιταλιστικού συστήματος προς την ανισορροπία δημιουργούν έναν καλό συνδυασμό για μια επικείμενη οικονομική κρίση”*.

Δύο χρόνια πριν το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ, το 2007, και τρία χρόνια πριν το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης το 2008, ο Επαναστατικός Αγώνας μιλούσε για την δεινή θέση της ελληνικής οικονομίας και για το ενδεχόμενο μιας κατάρρευσης αν ξεσπούσε μια μεγάλη οικονομική κρίση. Και καθώς καιρό πριν ανέμενε τη μεγάλη κρίση, είχε τα περιθώρια να προετοιμαστεί για να αξιοποιήσει τις ευκαιρίες για αγώνα που θα έρχονταν. Έτσι ο Επαναστατικός Αγώνας το 2009 αναπροσάρμοσε αμέσως τη δράση του επιδιώκοντας να αξιοποιήσει

εγκαίρως την αποσταθεροποίηση του καθεστώτος στην Ελλάδα που θα έφερνε η εξάπλωση της κρίσης το πρώτο διάστημα και ενώ οι εξουσιαστές θα ήταν αιφνιδιασμένοι από τις εξελίξεις. προχώρησε σε μια στρατηγική δράσης με μεγάλα χτυπήματα σε κομβικής σημασίας για την περίοδο στόχους -Citibank, Eurobank, χρηματιστήριο- επιδιώκοντας εγκαίρως τη μεγαλύτερη δυνατή πολιτική αποσταθεροποίηση, στρατηγική που σταμάτησε με το κατασταλτικό χτύπημα εναντίον της οργάνωσης. Την περίοδο που ακολούθησε, το καθεστώς κατάφερε να ανασυγκροτηθεί ξεπερνώντας το πρώτο σοκ της κρίσης και μια μεγάλη ευκαιρία για τους επαναστάτες να δράσουν σε ένα περιβάλλον ασταθές, αβέβαιο, ιδιαίτερα δύσκολο και επικίνδυνο για την κυριαρχία πέρασε αναξιοποίητο.

Όσον αφορά τις πολιτικές που εφαρμόστηκαν για την αντιμετώπιση της κρίσης χρέους ο Επαναστατικός Αγώνας είχε μιλήσει με την προκήρυξη για το χτύπημα στο χρηματιστήριο για το βάθος της κρίσης, για τα μέτρα που επρόκειτο να ληφθούν και για το αδιέξοδο που θα αυτά θα επιφέρουν. Λίγο καιρό πριν την κατασταλτική επίθεση εναντίον της οργάνωσης τον Απρίλιο του 2010, επίθεση η οποία έγινε ένα μήνα σχεδόν πριν την υπογραφή του πρώτου μνημονίου και ενώ η κρίση του ελληνικού χρέους ήδη είχε σημάνει κόκκινο συναγερμό, ο Επαναστατικός Αγώνας προέβλεψε ποια θα ήταν η πολιτική της κυβέρνησης του Γ. Παπανδρέου και του ΠΑΣΟΚ το οποίο είχε πάρει την εξουσία τον Οκτώβριο του 2009, αλλά και ποια θα ήταν η κατάληξη αυτής της κυβέρνησης, της πρώτης που θα έμενε στην ιστορία ως κυβέρνηση σύγχρονων δοσιλόγων και “κουίσιλινγκ”. Ως απάντηση στο πρώτο μνημόνιο που ερχόταν, η οργάνωση ετοιμάζε χτύπημα στην προετοιμασία του οποίου σκοτώθηκε ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας. Σε προκήρυξη που δημοσιεύτηκε τον Νοέμβριο του 2009, ο Επαναστατικός Αγώνας μεταξύ άλλων έλεγε: *“Με το σύνθημα να σώσουμε τη χώρα από τη χρεοκοπία, ο Παπανδρέου θα εξαπολύσει τη μεγαλύτερη μεταπολεμικά ταξική και κοινωνική επίθεση, έτσι όπως έχει σχεδιαστεί από την ΕΕ και επιβάλλεται από τα όργανά της με το καθεστώς της ασφυκτικής δημοσιονομικής επιτήρησης. Η σημερινή κυβέρνηση θα είναι η πρώτη που θα χρεοκοπήσει πολιτικά σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα ενώ τα πελατειακής φύσης κοινωνικά στηρίγματα που διατηρεί-σε αυτά συμπεριλαμβάνονται και οι ελεγχόμενες από το ΠΑΣΟΚ συνδικαλιστικές ηγεσίες-δε θα την βοηθήσουν να διατηρήσει την κοινωνική νομιμοποίησή της”*.

Τον Απρίλιο του 2010 όταν τα φυλακισμένα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα ανέλαβαν την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής τους στην οργάνωση, στην Πολιτική επιστολή προς την κοινωνία, έλεγαν μεταξύ άλλων αναφερόμενοι στην πολιτική της κυβέρνησης Παπανδρέου και στην προοπτική εφαρμογής ενός προγράμματος “εξόδου από την κρίση χρέους”: *“Στην πραγματικότητα δεν έχουν κανένα σκοπό να προστατέψουν τη χώρα και τα λαϊκά στρώματα από την χρεοκοπία, όπως δηλώνουν οι κυβερνώντες. Τα μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού είναι ήδη καταβεβλημένα από τις άγριες πολιτικές που εφαρμόζονται εις βάρος τους και είναι δεδομένη η χρεοκοπία τους ως προϋπόθεση για τη συντήρηση των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων. Συντάξεις και μισθοί κόβονται ή καταργούνται, εκατοντάδες χιλιάδες απολύονται και πρόκειται να απολυθούν στο άμεσο μέλλον, οι φορολογικές επιδρομές εντείνονται, τα ασφαλιστικά ταμεία ύστερα από μια μακροχρόνια πολιτική καταλήστευσης και απαξίωσης από το κράτος αφήνονται να καταρρεύσουν, υπηρεσίες υγείας καταργούνται, δημόσια νοσοκομεία χρεοκοπούν και αφήνονται στη σήψη ως το οριστικό κλείσιμο δίνοντας τη χαριστική βολή σε ότι είχε απομείνει όρθιο από το σύστημα υγείας του δημοσίου... Δεν τους ενδιαφέρει λοιπόν, να σωθούν οι μη προνομιούχοι, οι οποίοι και καταδικάζονται με αυτές τις πολιτικές σ' έναν αργό οικονομικό και κοινωνικό θάνατο. Θέλουν να σώσουν τους Έλληνες κεφαλαιοκράτες, τις τράπεζες, τις μεγάλες επιχειρήσεις, τους εφοπλιστές. Θέλουν να προστατέψουν τους επενδυτές, τους κάθε είδους κερδοσκόπους που τζογάρουν άπληστα στο προσοδοφόρο μέχρι στιγμής ελληνικό χρέος... Ποιον κοροϊδεύουν όταν λένε πως η δημοσιονομική κατάρρευση θα έχει επιπτώσεις στους μη προνομιούχους, όταν προσπαθούν να μας πείσουν πως είναι προς το συμφέρον μας να τους βοηθήσουμε για το ξεπέρασμα της κρίσης; Μα όταν η χώρα θα έχει σωθεί, εμείς όλοι θα είμαστε ήδη νεκροί. Δουλειές δεν θα υπάρχουν, η φτώχεια θα έχει απλωθεί σαν πανούκλα παντού, ο κόσμος θ' αρρωσταίνει και θα πεθαίνει χωρίς να μπορεί κάποιος να κάνει απολύτως τίποτα και το βιοτικό επίπεδο θα μοιάζει με αυτό μιας χώρας σε πόλεμο”*.

ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ

Ο βασικός αντίλογος της αριστεράς στη νεοφιλελεύθερη τάση είναι η σοσιαλδημοκρατία που βλέπει ως αιτία της κρίσης την υποκατανάλωση. Με δυο λόγια κατά την άποψη των σοσιαλδημοκρατών, η μειωμένη αγοραστική δύναμη και η επακόλουθη αδυναμία της κοινωνικής βάσης να απορροφήσει το παραγόμενο προϊόν, οδηγεί σε μια κρίση υπερπαραγωγής που μπλοκάρει την καπιταλιστική μηχανή.

Για τους σοσιαλδημοκράτες η κρίση δεν είναι πρόβλημα εγγενές του καπιταλισμού, αλλά είναι αποτέλεσμα λάθος πολιτικών. Για αυτούς υπεύθυνο είναι το νεοφιλελεύθερο μοντέλο, η κρίση είναι κρίση του νεοφιλελευθερισμού. Όπως επίσης, για μια από τις σημερινές τάσεις της συστημικής αριστεράς και της σοσιαλδημοκρατίας, η αιτία της σημερινής κρίσης είναι η υπερδιόγκωση του “χρηματιστικού – παρασιτικού” κεφαλαίου (χρηματιστικοποίηση) καθώς και ο “καπιταλισμός-καζίνο”, όπου ενοχοποιείται ως αιτία της κρίσης η εκτεταμένη κερδοσκοπία των χρηματιστηρίων και οι συνολικότερες κερδοσκοπικές δραστηριότητες του χρηματιστικού κεφαλαίου, ενώ στην ουσία αποτελεί ένα επακόλουθο της αναζήτησης από το διεθνές κεφάλαιο διεξόδου από την κρίση αναπαραγωγής του. Και επειδή για τους σοσιαλδημοκράτες και τους οπαδούς της συστημικής αριστεράς η κρίση είναι θέμα λάθος πολιτικών διαχείρισης του συστήματος, επειδή είναι αναγκαία η εφαρμογή πολιτικών παρεμβάσεων στην καπιταλιστική λειτουργία που θα “σώσουν το σύστημα από τον εαυτό του” όπως συχνά λένε, η αλλαγή πολιτικής με την υιοθέτηση της κρατικής παρέμβασης στην οικονομία στα πλαίσια ενός νέου κεϋνσιανισμού, είναι γι' αυτούς ικανή να δώσει διέξοδο στο πρόβλημα και να τερματίσει την κρίση.

Το αδιέξοδο αυτής της πρότασης για την επίλυση των κρίσεων, την έχει αναδείξει η ιστορία με την χρεοκοπία του κεϋνσιανισμού και η αιτία της αποτυχίας του βρίσκεται στην ίδια την ανάλυση για την κρίση και την ερμηνεία της. Και αν το μοντέλο αυτό έδειξε τα όριά του κατά την κρίση της δεκαετίας του '70 -περίοδο που η οικονομία και το κεφάλαιο διατηρούσε σε μεγάλο βαθμό τον εθνικό του χαρακτήρα- η σημερινή εποχή της οικονομικής παγκοσμιοποίησης και της αλληλεξάρτησης των οικονομικών λειτουργιών, καθιστά ανέφικτη την εφαρμογή του κρατικού παρεμβατισμού στην οικονομία. Κυρίως όμως αυτό που καθιστά ανεφάρμοστο το σοσιαλδημοκρατικό μοντέλο είναι η υπέρμετρη ισχύς που έχει συγκεντρώσει στα χέρια της η υπερεθνική οικονομική ελίτ, την οποία καμία καθεστωτική πολιτική δύναμη δεν μπορεί να χαλιναγωγήσει και να ελέγξει. Και ενδεικτικό παράδειγμα είναι η “στάση προσοχής” που έχει το σύνολο των καθεστωτικών πολιτικών -από την κυβέρνηση και την άκρα δεξιά ως τον Σύριζα και το ΚΚΕ- όταν γίνεται λόγος για τις “βουλές των κεφαλαιαγορών”.

Η προοπτική μιας πολιτικής αναδιανομής του εισοδήματος, ελέγχου της οικονομίας, επαναφοράς των περιορισμών στην λειτουργία του συστήματος, “εξημέρωσης” των αγορών-το τελευταίο πλέον ακούγεται όλο και πιο σπάνια- με στόχο την στήριξη των χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων και την τόνωση της ζήτησης, σήμερα συνιστά αιτία πολέμου με την οικονομική εξουσία. Και επειδή κανένα κόμμα που θέλει την εξουσία δεν είναι διατεθειμένο να κηρύξει ένα τέτοιο πόλεμο αφού αυτό θα συνεπάγεται την εκδίωξη του κακόν κακώς από το εξουσιαστικό παιχνίδι, αυτές οι θέσεις καταλήγουν απλές ρητορείες για παραπλάνηση των ψηφοφόρων.

Στην Ελλάδα η κύρια σοσιαλδημοκρατική τάση εκφράζεται από τον Σύριζα, ο οποίος μέσα από μια μακρά πορεία πολιτικών παλινδρομήσεων, αντιφάσεων και μεταστροφών προς τον “πολιτικό ρεαλισμό”, που υποδεικνύουν το ίδιο το ανέφικτο μιας σταθερής σοσιαλδημοκρατικής γραμμής στην εποχή μας, καταλήγει όλο και πιο φανερά σε ένα κόμμα διαμαρτυρίας για το νεοφιλελεύθερο οικονομικό μοντέλο με προδιαγεγραμμένη την ολοκληρωτική οπισθοχώρηση του σε όλα τα ζητήματα διαχείρισης της κρίσης. Η αποδοχή όλων των κυρίαρχων δομών, μηχανισμών και συμμαχιών, η αποδοχή της ΟΝΕ, του ευρώ, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η απομάκρυνση από θέσεις για κατάργηση του μνημονίου και για μονομερή διαγραφή του χρέους δείχνουν ότι η μετεξέλιξή του σε σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα με σοσιαλδημοκρατικό προσώπιο γίνεται πριν ακόμα πάρει την εξουσία -αν την πάρει- και για να διασφαλίσει την έγκριση και τη στήριξη των οικονομικών μπλοκ εξουσίας.

Μέσα στα τέσσερα χρόνια μνημονιακής πολιτικής στην Ελλάδα, με την κρίση χρέους να επιδεινώνεται και την κοινωνική εξαθλίωση να εξαπλώνεται, τα ερωτήματα -περισσότερα εκ των οποίων πηγάζουν από την ίδια την καθεστωτική προπαγάνδα- για πρακτικές απαντήσεις στην κρίση, γίνονται όλο και πιο επιτακτικά δεδομένης και της πολιτικής σύγχυσης που προκαλεί όχι μόνο η κυβερνητική προπαγάνδα, αλλά και αυτή όλων των καθεστωτικών κομμάτων, από την αριστερά ως την άκρα δεξιά. “Το πρόβλημα της κρίσης χρέους στην Ελλάδα είναι πραγματικό ή είναι σκευωρία των αγορών και των πολιτικών;” “Είναι πρόβλημα του κυρίαρχου νεοφιλελεύθερου μοντέλου ή όχι;” “Μήπως είναι πρόσχημα για την επίθεση στην εργασία, τους μισθούς, τις συντάξεις, τα περιουσιακά στοιχεία;” “Πρέπει να παραμείνουμε στο ευρώ ή να γυρίσουμε σε εθνικό νόμισμα;”

Έχουμε ήδη εξηγήσει και παλιότερα, από το 2009 με την προκήρυξη για τις επιθέσεις εναντίον της Citibank, ότι η κρίση είναι πραγματική και όχι κατασκευασμένη, όπως πραγματική είναι και η κρίση χρέους της Ελλάδας. Ότι δεν είναι αποτέλεσμα σκευωρίας των οικονομικά και πολιτικά ισχυρών και ούτε

πρόκειται για τις κακοδαιμονίες του νεοφιλελευθερισμού και για κακές πολιτικές αναπαραγωγής του συστήματος. Και φυσικά, δεν πρόκειται για κάποια “ανθελληνική σκοτεινή ιστορία συνωμοσίας που κατασκεύασαν τα διεθνή κέντρα των τοκογλύφων”, πολλοί εκ των οποίων χρεώνονται και για την εβραϊκή καταγωγή τους, όπως γελοιωδώς προπαγανδίζουν οι ακροδεξιοί. Πρόκειται για μια κρίση συστημική, τη μεγαλύτερη, την πιο βαθιά κρίση στην ιστορία του καπιταλισμού για την οποία υπεύθυνο είναι το ίδιο το κεφάλαιο, ενώ η ελληνική κρίση -συμπεριλαμβάνοντας και τις όποιες ιδιαιτερότητες του ελληνικού οικονομικού καθεστώτος- είναι αποτέλεσμά της.

Όσον αφορά το ζήτημα του νομίσματος, αυτό από μόνο του δεν δίνει απαντήσεις στην διέξοδο από την κρίση, αλλά ενέχει και τον κίνδυνο του εγκλωβισμού σε παραπλανητικές και αδιέξοδες πολιτικές. Ιδίως όταν η επιστροφή σε εθνικό νόμισμα προβάλλεται ως κίνηση “απελευθέρωσης της χώρας από τον ζυγό των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων και των πολιτικών που επιβάλλουν”. Κανένα νόμισμα από μόνο του δεν μπορεί να φέρει ανάσες ελευθερίας στη χώρα -ακόμα και αν γεμίσουμε τοπικά νομίσματα-, στον βαθμό που παραμένει καπιταλιστική η οικονομία, στο βαθμό που παραμένουν σε ισχύ οι δεσμοί με την οικονομική και πολιτική κυριαρχία.

Όμως, αν χρειάζεται να μείνουμε σε αυτά και να πάρουμε θέση ως επαναστάτες, είναι γιατί πρόκειται για ερωτήματα σημαντικά που απασχολούν την κοινωνική πλειοψηφία και γιατί η επίκληση της σημασίας του ευρώ ή ενός εθνικού νομίσματος περικλείει τις αντίστοιχες πολιτικές διαχείρισης του συστήματος και της κρίσης, περικλείει θέσεις για τον ίδιο τον ταξικό και κοινωνικό πόλεμο. Θέσεις που δεν είναι δύσκολο να αποδειχτεί ότι οδηγούν σε κοινωνικό αδιέξοδο και λειτουργούν αποπροσανατολιστικά για τον αγώνα.

Το σύνολο της καθεστωτικής αριστεράς -και του αριστερού τμήματος του Σύριζα- υποστηρίζει πως η εγκατάλειψη του σκληρού ευρώ, που αποκλείει τη δυνατότητα της νομισματικής υποτίμησης και εγκλωβίζει μια χώρα στη νεοφιλελεύθερη πολιτική της εσωτερικής υποτίμησης για την αύξηση της ανταγωνιστικότητας -μείωση εργασιακού κόστους, λιτότητα, υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου- και η ύπαρξη ενός εθνικού νομίσματος που μπορεί να υποτιμηθεί καθιστώντας το παραγόμενο προϊόν της χώρας ανταγωνιστικό στις διεθνείς αγορές, θα βοηθήσει στην οικονομική μεγέθυνση και την έξοδο από την κρίση. Αν αυτή η συνταγή είχε κάποιες προοπτικές επιτυχίας για ένα κράτος με ισχυρές δομές παραγωγής και σε ένα διεθνές περιβάλλον που δεν ήταν βυθισμένο στην κρίση, σήμερα το αδιέξοδό του είναι εξ' αρχής δεδομένο.

Πέρα από την ραγδαία υποτίμηση του βιοτικού επιπέδου συνολικά του ελληνικού πληθυσμού και της απαξίωσης των περιουσιακών στοιχείων που θα φέρει από την πρώτη στιγμή η υιοθέτηση μιας υποτιμημένης δραχμής -γεγονός που αποδέχονται ακόμα και οι υποστηρικτές αυτής της πρότασης-, η προοπτική της “γρήγορης ανάκαμψης της οικονομίας λόγω της ανταγωνιστικότητας του παραγόμενου προϊόντος” είναι αστήρικτη. Εξαιρώντας τον σοβαρότατο παράγοντα ενός σοβαρού βιομηχανικού τομέα που απουσιάζει από την Ελλάδα λόγω της συστηματικής αποβιομηχάνισης των προηγούμενων ετών και που οι υποστηρικτές του εγχειρήματος “δραχμή” δεν αναφέρουν στην συζήτησή τους, σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης η όποια ανταγωνιστικότητα των προϊόντων που παράγονται, στο βαθμό που δεν μπορούν αυτά να απορροφηθούν από ξένες αγορές, καθιστά το εγχείρημα αδιέξοδο.

Η λύση για την στήριξη του εγχειρήματος βρίσκεται στην συνεχή συμπίεση του κόστους παραγωγής, στην παραπέρα μείωση των μισθών για τη μεγαλύτερη δυνατή ανταγωνιστικότητα των προϊόντων, στην αυξανόμενη υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου και στην παράλληλη κρατική στήριξη της παραγωγικής διαδικασίας με νέα δάνεια, φυσικά. Δηλαδή, μια πολιτική με δημοσιονομικά ελλείμματα, που όμως “θα χρησιμοποιηθούν για την οικονομική ανοικοδόμηση” όπως αναφέρουν, γεγονός που σημαίνει πως η χώρα θα βυθιστεί ακόμα πιο βαθιά στην κρίση του χρέους. Αν συμπεριλάβουμε την δεδομένη άρνηση των υποστηρικτών αυτής της πρότασης να σκίσουν το μνημόνιο, το οποίο μεταξύ όλων των άλλων αποκλείει τη μετατροπή του χρέους από ευρώ σε ένα υποτιμημένο εθνικό νόμισμα, γεγονός που θα σήμαινε πρακτικά την άμεση μείωσή του, η εκτόξευση του δημόσιου χρέους σε επίπεδα μεγαλύτερα από τα σημερινά είναι αναπόφευκτη. Κατάληξη αυτής της πρότασης είναι πως το εθνικό νόμισμα όχι μόνο δεν θα λύσει το πρόβλημα της κρίσης στην χώρα και δεν θα βελτιώσει την οικονομική κατάσταση της κοινωνικής πλειοψηφίας, αλλά θα συντηρήσει -αν δεν χειροτερέψει- τις ήδη υπάρχουσες συνθήκες επιδεινώνοντας και την κρίση του χρέους.

Όμως παρ' όλες τις πανηγυρικές διακηρύξεις της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας για την “είσοδο της Ελλάδας σε τροχιά ανάπτυξης” καθώς επιστρέφει στις αγορές για δάνεια και “αφήνει στο παρελθόν” τον κίνδυνο εξόδου της από την ευρωζώνη, η ύπαρξη ενός σχεδίου αποπομπής της από την ευρωζώνη με

εθνικό νόμισμα ή -το πιο πιθανό- με ένα ευρώ “δεύτερης ταχύτητας”, υπάρχει σε αναμονή για να χρησιμοποιηθεί αναλόγως των εξελίξεων στην ελληνική οικονομία και κυρίως με βάση τη νέα οικονομική αρχιτεκτονική που διαμορφώνεται στην Ευρώπη εν μέσω κρίσης. Και η ιστορία έχει δείξει πως οι χώρες που μπήκαν υπό την επιτήρηση του ΔΝΤ κατά το παρελθόν, κατέρρευσαν οικονομικά μετά την έξοδο τους από το καθεστώς επιτήρησης. Η προοπτική αυτή με την αντίστοιχη αλλαγή στο νόμισμα -εθνικό ή “ευρώ δεύτερης ταχύτητας” - στα πλαίσια της ολοκλήρωσης της ελεγχόμενης χρεοκοπίας ή καλύτερα της εκκαθάρισης της χρεοκοπημένης ελληνικής οικονομίας θα σημάνει την ταχύτερη απαξίωση κεφαλαίων μαζί με την πλήρη εξαύλωση των μισθών και των συντάξεων.

Η αθέτηση πληρωμών από τη μεριά της Ελλάδας που διακηρύσσεται από πλήθος αριστερών σήμερα και που εντάσσεται μέσα στα πλαίσια της πολιτικής που προαναφέρθηκε, είναι ανέφικτο να γίνει χωρίς ρήξη όχι μόνο με τους δανειστές, αλλά και με το σύνολο των διεθνών εξουσιαστικών μηχανισμών, καθώς το ελληνικό χρέος υπαγόμενο στο αγγλικό δίκαιο είναι αδύνατο να διαγραφεί ή ακόμα και να “κουρευτεί” με πρωτοβουλία του οφειλέτη. Γι' αυτό το λόγο βλέπουμε τη μια πολιτική κωλοτούμπα μετά την άλλη, με τις καλύτερες επιδόσεις να έχει φυσικά, ο Σύριζα. Από την αρχική θέση για κατάργηση του μνημονίου, πέρασε στην επαναδιαπραγμάτευση με τους δανειστές, το ίδιο επιχείρημα με το οποίο εξελέγη ο Σαμαράς το 2012. Και αυτό γιατί γνωρίζει ότι η αθέτηση πληρωμών με πρωτοβουλία του ελληνικού κράτους, σημαίνει κήρυξη πολέμου με την υπερεθνική ελίτ, μόνιμο αποκλεισμό από τις αγορές κεφαλαίου και ένα συνεχή οικονομικό πόλεμο. Όπως επίσης, η βεβαιότητα ότι μπορεί μια κυβέρνηση να επιβάλει περιορισμούς και ελέγχους στην κίνηση των κεφαλαίων, κρατικό έλεγχο και περιορισμούς στην παραγωγή, έλεγχο των τιμών, υψηλή φορολογία για τις επιχειρήσεις, τα περιουσιακά στοιχεία και τα κέρδη, και λιγότερο άδικη διανομή των εισοδημάτων, σκοντάφτει στις απεριόριστες δυνατότητες σήμερα του κεφαλαίου να διαφεύγει των ελέγχων και να δραπετεύει προς πιο “εξωτικούς” -από οικονομικής και φορολογικής άποψης- προορισμούς, να ανασυντάσσεται, και εφόσον η χώρα παραμένει δεμένη στο άρμα των αγορών, να οργανώνει απ' έξω πληθώρα κερδοσκοπικών επιθέσεων.

Το παράδειγμα της Αργεντινής, μιας χώρας που έζησε την κατάρρευση, αποδέσμευσε την ισοτιμία 1/1 του νομίσματός της με το δολάριο και το άφησε να υποτιμηθεί, αφού πέρασε χρόνια αποκλεισμένη από τις κεφαλαιαγορές μέσα σε συνθήκες φτώχειας μη αναστρέψιμες από την κρίση και αφού προχώρησε σε μερική μόνο στάση πληρωμών για το χρέος της, έζησε μια πρωτοφανή επίθεση στο νόμισμά της – απάντηση των αγορών στη μερική στάση πληρωμών που η κυβέρνησή της προχώρησε. Παράλληλα, υπό καθεστώς οικονομικού στραγγαλισμού, της επιβλήθηκαν αποφάσεις διεθνών δικαστηρίων που δικαίωναν τους δανειστές και επέβαλαν αναγκαστική αποπληρωμή των χρεών. Αποτέλεσμα αυτού ήταν να βρεθεί για μια ακόμα φορά στο χείλος της κατάρρευσης. Και αυτό αφορά ένα κράτος που δεν είχε υπογράψει μνημόνια σαν τα δικά μας, με δικό του νόμισμα, σε μια χώρα που είχε ήδη σημαντικά αναπτυγμένη παραγωγική διαδικασία και με σημαντικές πλουτοπαραγωγικές πηγές.

Πιστεύουμε πως όλοι αυτοί από κάθε πολιτική παράταξη κι αν προέρχονται, που διαμηνύουν τις αναπτυξιακές ευκαιρίες για την Ελλάδα με εθνικό νόμισμα και με στάση πληρωμών για το χρέος, ενώ δεν μιλούν για έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση, απελευθέρωση από τον ζυγό των κεφαλαιαγορών, απελευθέρωση συνολικά από τον ζυγό του κεφαλαίου, αν δεν υποκρίνονται σήμερα στην προοπτική της ανάληψης της εξουσίας και έχοντας απέναντί τους την “ζούγκλα των κεφαλαιαγορών”, θα συμμορφωθούν αποδεχόμενοι όλους τους όρους του παγκοσμιοποιημένου συστήματος.

Το ερώτημα που παραμένει για πολλούς είναι τελικά, με ποιο νόμισμα είναι χειρότερα; Ποια είναι η πολιτική που μπορεί να βελτιώσει έστω και λίγο την οικονομική και κοινωνική κατάσταση; Κατά την άποψή μας οι κοινωνικές συνθήκες θα χειροτερεύουν όλο και περισσότερο με την υπάρχουσα νεοφιλελεύθερη πολιτική, νέα μέτρα υφαρπαγής του κοινωνικού πλούτου και υποβάθμισης του βιοτικού επιπέδου θα επιβάλλονται, η ανεργία θα αυξάνεται, η επισιτιστική και κοινωνική κρίση θα βαθαίνει, οι κοινωνικές ανισότητες θα μεγεθύνονται. Και όλα αυτά χωρίς να υπολογίζουμε την προοπτική της κατάρρευσης. Οι συνθήκες αυτές δεν θα βελτιωθούν με την σοσιαλδημοκρατική αλλαγή φρουράς και φυσικά ο λαός δεν έχει να ελπίζει τίποτα από τις εκλογές -είτε τις εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης είτε τις ευρωεκλογές τον Μάιο του 2014-, για τις οποίες λέγεται ότι θα έχουν το χαρακτήρα δημοψηφίσματος, με την συγκυβέρνηση ΝΔ και ΠΑΣΟΚ να ευελπιστεί να κεφαλαιοποιήσει πολιτικά την έξοδο του ελληνικού κράτους στις αγορές αυξάνοντας τα ποσοστά των κυβερνητικών κομμάτων. Ο λαός δεν έχει να ελπίζει τίποτα ούτε από τις εθνικές που θα ακολουθήσουν. Δεν έχει να ελπίζει τίποτα από το καθεστώς της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας.

Το βάθεμα της κρίσης είναι αναπόφευκτο και καμία προοπτική ξεπεράσματός της δεν διαφαίνεται στον ορίζοντα. Η παραπάνω διαπίστωση μπορεί για κάποιους που δεν έχουν εμπιστοσύνη στις δυνατότητες του λαού να διαχειριστεί τη ζωή του, που δεν έχουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους, να φαντάζει ως το απόλυτο αδιέξοδο. Αλλά αυτό αφορά όσους αρνούνται να βγουν από τον παθητικό ρόλο της αναμονής κάποιου νέου εθνοσωτήρα. Οι εθνοσωτήρες, με την υπάρχουσα μεγάλη κρίση του συστήματος και με τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό του κεφαλαίου, του κράτους και των υπερεθνικών δομών πολιτικής εξουσίας που διαμορφώνονται, μας τελείωσαν.

Η ΜΟΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Στο ερώτημα αν εμείς πιστεύουμε ότι πρέπει να κάνουμε στάση πληρωμών με δική μας πρωτοβουλία, απαντάμε ανεπιφύλακτα πως, ναι. Είμαστε υποχρεωμένοι απέναντι στους εαυτούς μας, απέναντι στα παιδιά μας και τις επόμενες γενιές να σπάσουμε τον ραγιαδισμό του χρέους και να προχωρήσουμε μονομερώς στην συνολική διαγραφή του.

Στο ερώτημα αν πιστεύουμε ότι πρέπει να βγούμε από την ΟΝΕ και να εγκαταλείψουμε το ευρώ, απαντάμε πως, ναι. Είναι ώρα να ξεφορτωθούμε ένα νόμισμα που συγκεντρώνει όλα τα απεχθή χαρακτηριστικά του σύγχρονου κοινωνικού απαρτχάιντ προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου.

Στο ερώτημα αν πρέπει να εγκαταλείψουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση, απαντάμε πως ναι, επιβάλλεται να αποχωριστούμε για πάντα την “ευρωπαϊκή οικογένεια” που τόσο περίτεχνα δέσμευσε καθ' όλη τη διάρκεια των προηγούμενων δεκαετιών τη χώρα στο νεοφιλελεύθερο άρμα της συσσώρευσης και της ισχυροποίησης του υπερεθνικού κεφαλαίου και που η παραμονή μας σε αυτήν σημαίνει πως είναι καταδικασμένη και μάταιη κάθε απόπειρα ριζικής οικονομικής και κοινωνικής αλλαγής.

Όμως, τα παραπάνω όπως είπαμε, δεν αρκούν για να τελειώνουμε με την κρίση. Μόνο ως βήματα προς την κατεύθυνση της συνολικής ρήξης από τα δεσμά του κεφαλαίου και του κράτους μπορούμε να τα δούμε. Μόνο ως βήματα προς την κατεύθυνση της κοινωνικής Επανάστασης.

Αν υποθέσουμε πως γεννιέται ένα αυθεντικό κίνημα με τους τρεις στόχους που προαναφέραμε -έξοδο από την ΟΝΕ και την ΕΕ, μονομερή διαγραφή συνολικά του χρέους- η εμπλοκή μας είναι απαραίτητη στο βαθμό που μέσω αυτού είναι δυνατή η προώθηση της συνολικής οικονομικής και κοινωνικής ανατροπής. Ως ένα πολιτικό πεδίο μέσω του οποίου μπορούμε να προωθήσουμε την αναγκαιότητα της συνολικής ρήξης με το οικονομικό και πολιτικό καθεστώς. Οι προαναφερθέντες στόχοι, από τη στιγμή που δεν λάβουν απλώς τον χαρακτήρα της αιχμής ενός ευρύτερου ανατρεπτικού αγώνα, αλλά γίνουν αυτοσκοπός του, ή ακόμα και αν η προοπτική που τεθεί βρίσκεται σε μια άλλου τύπου διαχείριση του συστήματος -με ή χωρίς επαναστατικούς διθυράμβους-, όπως η εθνικοποίηση τραπεζών, μεγάλων επιχειρήσεων κλπ, θα καταλήξουν σε αδιέξοδο. Και στο βαθμό που η διεκδίκησή τους γίνει με κοινωνική απαίτηση από τα κάτω και με δυναμικές κινητοποιήσεις, θα φέρει ακόμα μεγαλύτερη απογοήτευση και παραίτηση.

Το αδιέξοδο της επιλογής να περιοριστούμε σε αυτούς τους στόχους καταλήγοντας σε μια νέα αριστερή διαχείριση του συστήματος, βρίσκεται πρωτίστως στο γεγονός ότι είναι αδύνατο να σταθεί μια χώρα που έχει προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό σύγκρουσης με το μεγάλο κεφάλαιο - ξεσκίζοντας τις συμβάσεις για το χρέος, κουρελιάζοντας τις συμφωνίες με την ΟΝΕ και την ΕΕ - και παράλληλα συνεχίζει να εξαρτιέται με οποιοδήποτε τρόπο από αυτό, να εξαρτιέται από τις αγορές. Είναι μονόδρομος η συνολική ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα, είναι αναπόφευκτη αλλά και αναγκαία η ρήξη με την οικονομία της αγοράς. Είναι μονόδρομος ένας συνολικός επαναστατικός οικονομικός, πολιτικός και κοινωνικός μετασχηματισμός. Είναι μονόδρομος η κοινωνική Επανάσταση.

Λαμβάνοντας σοβαρά υπόψιν μας τις ιστορικές συνθήκες που ζούμε και τις αλλαγές στο σύστημα και την λειτουργία του, τον οικονομικό και πολιτικό ολοκληρωτισμό που έχει επιβληθεί, το γεγονός ότι όποιο βήμα παρεκτροπής από τις επιταγές του μεγάλου κεφαλαίου θα αντιμετωπίζεται ως κίνηση πολεμική προς το καθεστώς, ως κίνηση υποδαύλισης ανατρεπτικών και επαναστατικών κινήσεων και θα τυγχάνει των ανάλογων συνεπειών, τίθεται το ερώτημα: Αφού έστω και μια προσπάθεια βελτίωσης των συνθηκών ζωής θα αντιμετωπιστεί από την οικονομική και πολιτική ελίτ ως αιτία πολέμου, γιατί να μην κάνουμε το μεγάλο βήμα της ανατροπής του συστήματος;

Γνωρίζουμε και πλέον το αναγνωρίζουν όλο και περισσότεροι που θέλουν να αγωνιστούν ενάντια στον καπιταλισμό, ότι η κρίση έχει δημιουργήσει ένα ευνοϊκό περιβάλλον για να καλλιεργηθεί όχι μόνο η αμφισβήτηση του υπάρχοντος οικονομικού και πολιτικού καθεστώτος. Είναι γεγονός ότι η κοινωνική

βάση βράζει από αγανάκτηση καθώς η κρίση βαθαίνει και το καθεστώς ρουφά το αίμα των πιο αδύναμων κοινωνικών στρωμάτων για να επιβιώσει. Είναι γεγονός ότι η πίστη της κοινωνίας στο σύστημα έχει καταρρεύσει, ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων πλέον το μισεί. Όμως, είναι επίσης γεγονός ότι το μίσος αυτό δεν βρίσκει αγωνιστική διέξοδο, ότι οι περισσότεροι άνθρωποι βιώνουν τις καταστροφικές επιπτώσεις της κρίσης ως προσωπικό αδιέξοδο και ότι ο εξατομικευμένος τρόπος αντιμετώπισης των προβλημάτων επιβίωσης -η μεγαλύτερη κατάκτηση του καπιταλισμού- οδηγεί σε προσωπικά αδιέξοδα και σε αυτοκαταστροφικές πράξεις.

Οι αυτοκτονίες, η εξαθλίωση, η ηθική και ψυχολογική κατάπτωση περισσότερο από αποτέλεσμα των οικονομικών δυσκολιών είναι αποτέλεσμα της απουσίας συλλογικού κοινωνικού οράματος, ενός κοινού λόγου για να αγωνιστούν οι άνθρωποι. Είναι αποτέλεσμα του πολιτικού τέλματος που έχει επιφέρει η απουσία ενός επαναστατικού κινήματος, μιας προοπτικής ριζικής αλλαγής της κοινωνίας από τα κάτω. Μιας προοπτικής που εμποτίζει με δύναμη τους ανθρώπους όσο άσχημα κι αν τους έχει χτυπήσει η οικονομική κρίση. Το συλλογικό πολιτικό αδιέξοδο έχει γίνει προσωπικό αδιέξοδο και καταπίνει μαζικά ανθρώπους. Αυτός είναι ο πόλεμος του συστήματος, αυτή είναι η λύση στην αποτελεσματική μείωση πλεονάζοντος εργατικού δυναμικού πλάι στην διευρυμένη απαξίωση κεφαλαίων για το ξεπέραςμα της κρίσης και την επιβίωση του συστήματος. Χωρίς βόμβες, χωρίς όπλα, χωρίς μάχες.

Η πορεία των αντιστάσεων που εκδηλώθηκαν από το 2010 δείχνει τα όρια συγκεκριμένων πολιτικών αντιπαράθεσης με το καθεστώς. Ενώ πολλές συγκεντρώσεις με εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων πραγματοποιήθηκαν το διάστημα 2010-12, ενώ εκατοντάδες ή και χιλιάδες συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής κατά τη διάρκεια αυτών των συγκεντρώσεων, δεν καταφέρθηκε κάποιο αποτελεσματικό πλήγμα στη μνημονιακή πολιτική. Το καθεστώς όχι μόνο δεν έκανε το παραμικρό βήμα πίσω, αλλά σκλήρυνε ακόμα περισσότερο τη στάση του. Οι μαχητικές πορείες αντιμετωπίστηκαν με πρωτοφανείς μαζικές δολοφονικές επιθέσεις των μπάτσων εναντίον διαδηλωτών για να εξαφανίσουν και την τελευταία συγκρουσιακή διάθεση από την κοινωνία. Παράλληλα η καταστολή αποκτά όλο και μεγαλύτερο ειδικό βάρος στην αντιμετώπιση από το κράτος των πολιτικών αντιπαράθεσεων που ανοίγει το καθεστώς με την πλειοψηφία της κοινωνίας, καθώς η κρίση καθιστά πλέον αναπόφευκτη τη μετωπική σύγκρουση του κράτους με κάθε οικονομική ή πολιτική διεκδίκηση. Από την άλλη, το όποιο περιθώριο αφομοίωσης των κοινωνικών αντιδράσεων στα πλαίσια της καθεστωτικής νομιμότητας αναλαμβάνουν πλέον τα αντιπολιτευόμενα με την κυβέρνηση κόμματα, με την μερίδα του λέοντος να κατέχει ο Σύριζα.

Στη διετία 2010-12 το πολιτικά αποσταθεροποιημένο καθεστώς δημιούργησε ένα έδαφος γόνιμο για την εκδήλωση πολλών και μαζικών κοινωνικών αντιστάσεων. Οι συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα συγκεκριμένα αποτέλεσαν ένα πρωτοφανές ιδιαίτερο στα χαρακτηριστικά του κοινωνικοπολιτικό φαινόμενο, το οποίο όμως δεν άνοιξε τις απαιτούμενες διεργασίες προς μία επαναστατική προοπτική. Αυτό οφείλεται στην απουσία μιας οργανωμένης επαναστατικής δύναμης, η οποία και θα ενέπνεε τους ανθρώπους να δράσουν προς μια ανατρεπτική κατεύθυνση. Το “κίνημα των αγανακτισμένων” και οι λαϊκές συνελύξεις που ακολούθησαν αντί να γίνουν πεδίο ανάπτυξης ανατρεπτικών πολιτικών τάσεων και πρακτικών αγώνα, αντί να συμβάλουν στην επαναστατικοποίηση των συνειδήσεων, κατέληξαν να ενισχύουν την αποπολιτικοποίηση, την παθητικοποίηση και την ηττοπάθεια.

Τραγική, αλλά με ξεκάθαρη πολιτική στόχευση η αυτοκτονία του αγωνιστή Δημήτρη Χριστούλα στο σημείο που γινόταν η συνέλευση της πλατείας Συντάγματος. Η πράξη του αυτή έβαλε την ταφόπλακα στις όποιες αδιέξοδες πολιτικές θέσεις και πρακτικές αγώνα, σφραγίζοντας μια ολόκληρη περίοδο κινητοποιήσεων. Ο Χριστούλας άφησε το δικό του πολιτικό μήνυμα μέσα από τα τελευταία του λόγια. Το μήνυμα ότι μόνο μια ένοπλη κοινωνική Επανάσταση μπορεί να ανατρέψει τις κυρίαρχες πολιτικές. Μια ένοπλη κοινωνική Επανάσταση ενάντια στο καθεστώς. Και τα λόγια του, όπως και η ίδια του η πράξη να βάλει τέλος στη ζωή του στον συγκεκριμένο χώρο, δεν ήταν τίποτα λιγότερο από ένας πολιτικός απολογισμός των κινητοποιήσεων και των αντιστάσεων μαζί με το κάλεσμα για επαναστατική αντεπίθεση.

Στο επόμενο διάστημα παρατηρείται μια άμωπη στους κοινωνικούς αγώνες. Έπειτα, στις εκλογές του 2012 την σκυτάλη για την διαχείριση της κρίσης ανέλαβε η κυβέρνηση Σαμαρά με τους εταίρους του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ, περνώντας στην ολομέτωπη επίθεση. Την περίοδο αυτή όλες οι απεργίες που διεξάγονται (μέσα μαζικής, μεταφοράς, ναυτεργάτες κλπ) ποινικοποιούνται και οι απεργοί επιστρατεύονται. Ανακαταλαμβάνεται η Χαλυβουργία από τα ΜΑΤ μετά από πολύμηνη απεργία και κατάληψη του εργοστασίου από τους εργαζόμενους. Από την άλλη πλευρά η απουσία ενός

επαναστατικού αντικαπιταλιστικού κινήματος συνέβαλε σημαντικά μεταξύ άλλων και στη ραγδαία άνοδο και δράση της νεοναζιστικής οργάνωσης Χρυσή Αυγή, η οποία προσέλκυσε μεγάλο κομμάτι των απογοητευμένων ψηφοφόρων της ΝΔ, της ευρύτερης λαϊκής δεξιάς, του κέντρου καθώς και διαφόρων απογοητευμένων από άλλα κόμματα. Η απότομη ενδυνάμωση μιας χούφτας αστοιχείωτων νεοναζιστών, χωρίς πολιτική ανάλυση, με πολιτικές θέσεις που αδυνατούν να υπερβούν το επίπεδο των γαβγισμάτων και των ύβρεων, με απροκάλυπτα τραμπούκικη πρακτική, η πολιτική ενδυνάμωση μιας ομάδας μαχαιροβγαλτών και δολοφόνων ήρθε την περίοδο που οι κοινωνικές αντιστάσεις των πρώτων χρόνων της κρίσης έδειχναν να φτάνουν στα όριά τους.

Εμφανιζόμενη ως το πιο συνεπές “αντιμνημονιακό - πατριωτικό” κόμμα, έχει αναδειχτεί σε τρίτη κοινοβουλευτική δύναμη με ποσοστά πολύ πιο πάνω και από το 6,9% που πήρε στις εκλογές του 2012. Τα ποσοστά αυτά τα διατηρεί παρά την καιροσκοπική επίθεση της κυβέρνησης Σαμαρά, που μετά την δολοφονία Φύσσα φόρεσε τη μάσκα του αντιφασίστα, ενώ είχε ήδη εφαρμόσει το μεγαλύτερο μέρος της ακροδεξιάς πολιτικής ατζέντας της Χ.Α., και ξεκίνησε διώξεις εναντίον στελεχών της προφυλακίζοντας τον αρχηγό και διάφορους βουλευτές - πρωτοκλασάτα στελέχη. Η Χρυσή Αυγή έχοντας αποκτήσει κοινωνικά και νεολαιίστικα ερείσματα δεν θα είναι εύκολο να καμουφλάρει τα ακραία χαρακτηριστικά της, να εγκαταλείψει τη βία στους δρόμους, να αποκτήσει πιο “σοβαρό” πολιτικό πρόσωπο. Πολύ πιο δύσκολο είναι να συρρικνωθεί η εκλογική της βάση ή και να εξαφανιστεί όπως αφελώς έλπιζε η ηγεσία της ΝΔ με τις διώξεις εναντίον της, οι οποίες ακολούθησαν το αδιέξοδο μιας προσπάθειας αφομοίωσής της με την αναζήτηση όρων πολιτικής συνεργασίας. Μιας προσπάθειας που ακυρώθηκε με τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Η Χ.Α. εξαπατά με αποτελεσματικό τρόπο πολλούς πληγέντες από την κρίση εκμεταλλευόμενη μεταξύ άλλων την πολιτική σύγχυση για τα αίτια που την προκάλεσαν, και εξασφαλίζει ψήφους προσποιούμενη τη μόνη πολιτική τάση που είναι διατεθειμένη να πολεμήσει το σύστημα, όταν ο αποκλειστικός της ρόλος είναι αυτός του μπράβου-δολοφόνου στην υπηρεσία του κεφαλαίου, όταν ο αποκλειστικός πόλεμος που είναι προορισμένη να κάνει -και που κάνουν ήδη τα θρασύδειλα μέλη της - είναι η εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων του καπιταλιστικού συστήματος και η εξόντωση εξαθλιωμένων και ανήμπορων μεταναστών.

Ένα επαναστατικό κίνημα οφείλει να είναι προετοιμασμένο να αντιμετωπίσει με τα όπλα τους δολοφόνους των ταγμάτων εφόδου που θα σηκώσουν ξανά κεφάλι, γιατί αποτελούν εμπόδιο στην ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος, στο δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση και γιατί ο Φύσσας δεν θα είναι το τελευταίο θύμα τους. Γι' αυτό και η εκτέλεση των δύο μελών της Χρυσής Αυγής στο Ν. Ηράκλειο από τις Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις ως απάντηση στην δολοφονία Φύσσα και στην δολοφονική δράση των νεοναζί, ήταν μια δίκαιη, αλλά και εύστοχη πολιτικά ενέργεια.

Τις ευθύνες για το αδιέξοδο των κοινωνικών αντιστάσεων δεν έχει κανένας αγωνιστής το δικαίωμα να τις μεταθέτει σε άλλους πέρα από τον εαυτό του. Γιατί συνηθίζεται ευρύτατα να θεωρούνται ως υπεύθυνοι διάφοροι παράγοντες, με πιο προσφιλή αυτή των ακατάλληλων για την Επανάσταση συνθηκών λόγω της “πολιτικής ανωριμότητας της κοινωνίας”. Ο βασικότερος παράγοντας για αυτή την “ανωριμότητα” είναι η ανυπαρξία ενός επαναστατικού κινήματος που θα κατάφερνε να σκορπίσει την πολιτική σύγχυση για την κρίση και τις μεθόδους ξεπεράσματός της διεξάγοντας έναν πόλεμο με τις καθεστωτικές πολιτικές θέσεις και προτάσεις, να μεταλαμπαδεύσει την επαναστατική φλόγα στις καρδιές των χιλιάδων ανθρώπων που κατέβαιναν στους δρόμους, να μετατρέψει τις κινήσεις αντίστασης στις κυβερνητικές πολιτικές σε ένα ανατρεπτικό κοινωνικό κίνημα, να κάνει το ζήτημα της καθεστωτικής ανατροπής και της κοινωνικής Επανάστασης τη συνισταμένη κάθε μορφής αντίστασης.

Οι συνθήκες αναμφισβήτητα δεν είναι ίδιες με αυτές στην αρχή της κρίσης. Το καθεστώς περνώντας το πρώτο σοκ της επαπειλούμενης κατάρρευσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος το 2010-12 και μεταφέροντας τον “λογαριασμό” της συστημικής σημασίας σωτηρίας των τραπεζών στα κράτη, κατάφερε στο διάστημα αυτό να ενισχύσει τα θεμέλιά του δημιουργώντας νέους συγκεντρωτικούς θεσμούς και μηχανισμούς. Από την άλλη, με την ελληνική κοινωνική βάση να έχει ζήσει το αδιέξοδο των προηγούμενων κινητοποιήσεων και να βιώνει το μακροχρόνιο εξαντλητικό πόλεμο της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, οι υποκειμενικές συνθήκες για την ανατροπή γίνονται δυσχερέστερες. Ο κόσμος πια δεν κατεβαίνει μαζικά στους δρόμους όπως τα πρώτα χρόνια του μνημονίου. Οι λιγοστές απεργίες που γίνονται αυτό το διάστημα είναι απομαζικοποιημένες γιατί δεν υπάρχει ελπίδα ανάσχεσης της αντιλαϊκής επίθεσης με τέτοιου είδους κινητοποιήσεις. Τα παραπάνω σημαίνουν πως ο αγώνας ενάντια στο

καθεστώς, ο αγώνας για την ανατροπή του συστήματος και την Επανάσταση οφείλει να γίνει ακόμα πιο ριζοσπαστικός, πιο μαχητικός αναζητώντας συνεχώς τρόπους σύνδεσης με τα τμήματα αυτά της κοινωνίας που χτυπά η κρίση, αναζητώντας τρόπους για την αγωνιστική κινητοποίησή τους. Σημαίνουν πως η δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος που θα νικήσει την παραίτηση, που θα δώσει διέξοδο και νέα πνοή στον αγώνα, που θα σκορπίσει την απογοήτευση, που θα εμπνεύσει, που θα βάλει την επαναστατική προοπτική σε σταθερές βάσεις και θα καταφέρει να την κάνει υπόθεση όλο και περισσότερων ανθρώπων, απαιτεί σήμερα ακόμα περισσότερη προσπάθεια, ρίσκο, αφοσίωση στον αγώνα, πίστη στην Επανάσταση.

Δεδομένων των συνθηκών που διαμορφώνονται από την κρίση, των κοινωνικών αδιεξόδων και της μαζικής εξαθλίωσης που έχει ήδη λάβει εκρηκτικές διαστάσεις, έχουμε συνείδηση πως η κοινωνική αγωνιστική ανόρθωση, η διέξοδος από το πολιτικό τέλμα και η επαναστατικοποίηση των συνειδήσεων δεν μπορεί να γίνει μόνο με προπαγανδιστικά μέσα, αλλά απαιτεί ριζοσπαστικό, ανατρεπτικό κοινό αγώνα. Απαιτεί διευρυμένη, άμεση επαναστατική δράση. Απαιτεί διαρκή χτυπήματα εναντίον του καθεστώτος, ιεραρχώντας την προτεραιότητα των στόχων με βάση τη σημασία τους στην καθεστωτική οργάνωση και τον ρόλο τους στο σύστημα. Απαιτεί να δώσουμε ισχυρά πλήγματα στην συστημική ισορροπία αποσταθεροποιώντας τις βάσεις και τα στηρίγματα της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας.

Απαιτεί την οργάνωση ενός διευρυμένου ένοπλου επαναστατικού μετώπου που θα δημιουργήσει ρωγμές στην κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου και θα συμβάλει στη μέγιστη δυνατή διάχυση του επαναστατικού λόγου και των επαναστατικών προτάσεων για την κοινωνική ανασυγκρότηση. Απαιτεί την αδιαχώριστη σχέση ενός τέτοιου αγωνιστικού εγχειρήματος με ένα διευρυμένο και ισχυρό επαναστατικό κίνημα που οφείλουμε να δημιουργήσουμε εδώ και τώρα. Ενός κινήματος που δεν θα αρκεστεί να συνδέσει και να συντονίσει τις ήδη υπάρχουσες δομές κοινωνικής αντίστασης, αλλά να τις μετουσιώσει σε επαναστατικά εγχειρήματα, να τις εντάξει σε ένα επαναστατικό σχέδιο.

Στην εποχή μας δεν είναι λίγες οι δομές κοινωνικής αλληλεγγύης που δημιουργούνται εν μέσω της κρίσης, και οι οποίες να μην έχουν τη σημασία τους ως εκτός του κρατικού πλαισίου αυτοδιαχειριζόμενα αλληλέγγυα με την κοινωνική βάση εγχειρήματα, όμως η μη σύνδεσή τους με ένα ευρύτερο επαναστατικό σχέδιο, καθιστά μονόδρομο να περιορίζεται ο ρόλος τους σε αυτόν της φιλανθρωπίας και της αυτοδιαχείρισης της φτώχειας. Και επειδή κάθε κοινωνική δραστηριότητα που συγκροτείται εκτός του κρατικού πλαισίου, δεν είναι αυτομάτως και αντικρατική, είναι φυσικό το πραγματικό τους νόημα ως δράσεις κοινωνικής αλληλεγγύης να το βρίσκουν μόνο μέσα στα πολιτικά πλαίσια ενός αντικρατικού και αντικαπιταλιστικού αγώνα, του μόνου που μπορεί να μεταστρέψει την κοινωνική αλληλοβοήθεια σε όπλο καθεστωτικής ανατροπής, σε όπλο για την Επανάσταση. Του μόνου δρόμου για να γίνει η αλληλεγγύη κυρίαρχη κοινωνική σχέση

Σε μια τέτοια επιτακτική προσπάθεια οι όποιες διαφοροποιήσεις μας σχετικά με την Επανάσταση και την κοινωνική οργάνωση σε αυτήν, δεν μας εμποδίζει να συναντηθούμε με αγωνιστές που βλέπουν ως αναγκαία και ικανή συνθήκη για την διέξοδο από το καπιταλιστικό τέλμα την ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού συστήματος. Αντιθέτως, είμαστε πεπεισμένοι πως είναι μεγάλη αναγκαιότητα η αγωνιστική συσπείρωση των επαναστατών για την αντιστροφή του πολιτικού και κοινωνικού κλίματος, για την έναρξη μια γενικευμένης επαναστατικής προσπάθειας. Και για αυτό καλούμε κάθε αγωνιστή που έχει συνείδηση των συνθηκών αλλά και της ιστορικής του αποστολής να συστρατευτεί στον αγώνα για την ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού συστήματος. Καλούμε όποιον αγωνιστή βλέπει ως αναγκαία για την επαναστατική αλλαγή την βίαιη ανατροπή των θεσμών και των δομών του καθεστώτος, να περάσει στην άμεση επαναστατική δράση. Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι και παραμένουν ιδανικές. Στο χέρι των επαναστατών είναι να διαμορφώσουν τις υποκειμενικές συνθήκες για την Επανάσταση.

Με δεδομένο το εγγενές καπιταλιστικό πρόβλημα των κρίσεων που οφείλεται στο ίδιο το κεφάλαιο και τη διαδικασία της αναζήτησης κέρδους, η διέξοδος δεν βρίσκεται για εμάς σε κάποια αλλαγή φρουράς στο οικονομικό σύστημα που θα προβεί σε μια πιο ορθολογική διαχείρισή του, στην άσκηση αποτελεσματικής οικονομικής πολιτικής με το ίδιο το σύστημα να παραμένει το ίδιο, αλλά χωρίς κάποιους ή ακόμα και χωρίς καθόλου καπιταλιστές. Ως αναρχικοί πιστεύουμε ότι μια πρόταση για κεντρικό έλεγχο της οικονομίας από το κράτος κατά το παράδειγμα του καθεστώτος του κρατικού καπιταλισμού της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και των χωρών του “υπαρκτού σοσιαλισμού” όπως έδειξε η ιστορική εμπειρία, ακόμα και όταν ένα τέτοιο καθεστώς προέλθει από μια λαϊκή και κοινωνική επανάσταση, όπου το επαναστατικό κόμμα αντί του λαού και των εργαζομένων αναλάβει την διαχείριση

των κοινωνικών υποθέσεων, οι σχέσεις εκμετάλλευσης και καταπίεσης δεν μεταβάλλονται ουσιαστικά για τον λαό και τους εργαζόμενους αφού την θέση των ιδιωτών καπιταλιστών την καταλαμβάνει το κράτος και η κρατική γραφειοκρατία ενώ οι εργαζόμενοι και ο λαός μετατρέπονται σε δουλοπάροικους του κράτους.

Πέρα όμως από τον εξουσιαστικό χαρακτήρα που λαμβάνει μια τέτοιου είδους αναδιοργάνωση της κοινωνίας, ένα ερώτημα που θέτει η ιστορική εμπειρία είναι πώς μπορεί ένα κεντρικό όργανο που θα οργανώνει το σύνολο της οικονομικής και κοινωνικής δραστηριότητας να γνωρίζει τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων, των τοπικών κοινωνιών και των ανθρώπων τους; Πώς μπορεί να γνωρίζει καλύτερα από τους κατοίκους μιας περιοχής τι μπορεί να παράγει η φύση, τον πλούτο που διαθέτει, τις δυνατότητες που παρέχει, αλλά και τα όριά της; Όπως επίσης, καταλήγει σε αδιέξοδο ένας κοινωνικός μετασχηματισμός που διατηρεί την υπάρχουσα οικονομική οργάνωση, που στηρίζεται στην ένταση της παραγωγής συνεχίζοντας το κυνήγι της “οικονομικής αποτελεσματικότητας” και του κέρδους -το οποίο σε αυτή την περίπτωση περνάει σε κρατικά χέρια-, διαιωρίζοντας τις σχέσεις εκμετάλλευσης και τους ταξικούς διαχωρισμούς.

Ο ίδιος ο Μαρξ παραδεχόταν ότι το ανώτατο στάδιο του κομμουνισμού είναι μια αταξική κοινωνία χωρίς κράτος, αφού το κράτος διαχρονικά είναι ουσιαστικά ο εκφραστής της ταξικής κυριαρχίας. Έτσι η ταυτόχρονη καταστροφή του κεφαλαίου και του κράτους ως εκφραστή της ταξικής κυριαρχίας σε μια επαναστατική διαδικασία είναι κατά την άποψή μας μονόδρομος. Κανένα κράτος, ακόμα κι αν ονομάζεται λαϊκό ή εργατικό και το οποίο υποτίθεται ότι αποτελεί ένα “μεταβατικό στάδιο προορισμένο να αυτοδιαλυθεί”, δεν αυτοδιαλύεται και δεν παραδίδει την εξουσία στον λαό και στους εργαζόμενους, γεγονός που έχει δείξει η ιστορική εμπειρία. Ο αντικρατικός ή ελευθεριακός κομμουνισμός, δηλαδή μια αταξική κοινωνία χωρίς κράτος -όπου το κράτος θα καταστραφεί άμεσα -και οργανωμένη σε συνομοσπονδίες σε τοπικό, σε εθνικό, ακόμα και σε διεθνές επίπεδο, είναι η μόνη ρεαλιστική επαναστατική λύση.

Μια κοινωνική Επανάσταση θα απαλλοτριώσει την περιουσία των πλουσίων, τα μέσα παραγωγής που διαθέτουν, την κινητή και ακίνητη περιουσία τους, θα απαλλοτριώσει την ιδιοκτησία και τα μέσα παραγωγής των καπιταλιστών, είτε των ντόπιων κεφαλαιοκρατών είτε των πολυεθνικών και όσων έχουν αγοράσει δημόσια περιουσία στα πλαίσια των ιδιωτικοποιήσεων. Θα απαλλοτριώσει την κρατική περιουσία, όλες τις δημόσιες επιχειρήσεις, τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας και ότι έχει απομείνει στα χέρια του κράτους με σκοπό την κοινωνικοποίησή τους. Κοινωνικοποίηση σημαίνει ότι την διαχείρισή τους την αναλαμβάνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, τα Συμβούλια των εργαζομένων και οι Συνελεύσεις τους. Το ίδιο θα ισχύει και σε οποιονδήποτε τομέα, όχι μόνο της παραγωγής αλλά και για κοινωνικούς τομείς όπως η υγεία και η εκπαίδευση, όπου επίσης την διαχείρισή τους την αναλαμβάνουν οι εργαζόμενοι και οι συμμετέχοντες σε αυτούς.

Μια κοινωνική Επανάσταση θα καταργήσει άμεσα το κράτος και το αστικό κοινοβούλιο των επαγγελματιών πολιτικών που αναλαμβάνουν την διαχείριση των κοινωνικών υποθέσεων αντί του λαού και των εργαζομένων. Στο επίκεντρο της οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης θα βρίσκεται ένα συνομοσπονδιακό σύστημα εργατικών Συμβουλίων και λαϊκών Συνελεύσεων, όπου ο καθένας και η καθεμία θα συμμετέχει, θα μιλάει και θα συναποφασίζει για όλες τις κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές υποθέσεις που τον-την αφορούν στον χώρο εργασίας, το σχολείο, το πανεπιστήμιο, το νοσοκομείο, την γειτονιά, το χωριό ή την πόλη.

Η κοινωνική επανάσταση δεν μετατίθεται στο αόριστο μέλλον και δεν μπορεί να περιορίζεται σε ένα αόριστο πρόταγμα. Απαιτεί διαρκή επαναστατική δράση στον παρόντα χρόνο και προϋποθέτει την οργάνωση και την συγκρότηση ενός πρωτοποριακού επαναστατικού κινήματος που θα επεξεργαστεί και θα ορίσει τα στρατηγικά του βήματα, που θα συγκρουστεί με την κεντρική καθεστωτική πολιτική. Προϋποθέτει την πολιτική διεργασία και την βούληση να εφαρμοστούν στην πράξη συγκεκριμένες επαναστατικές προτάσεις.

Μια επαναστατική πλατφόρμα στις σημερινές συνθήκες θα μπορούσε να συνοψιστεί στα εξής:

-Μονομερής παύση πληρωμών του ελληνικού χρέους.

-Εξοδος από την ΟΝΕ και από την ΕΕ.

-Απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας του κεφαλαίου, των μεγάλων επιχειρήσεων, των πολυεθνικών, όλης της κινητής και ακίνητης περιουσίας των καπιταλιστών.

-Κατάργηση του τραπεζικού συστήματος, διαγραφή όλων των χρεών προς τις τράπεζες, επιστροφή των μικρών περιουσιών που έχουν κατασχέσει οι τράπεζες και κοινωνικοποίηση των περιουσιακών στοιχείων

των τραπεζών.

-Απαλλοτρίωση της κρατικής περιουσίας, των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας. Απαλλοτρίωση της εκκλησιαστικής περιουσίας.

-Κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, της βιομηχανίας, των λιμανιών, των μέσων μεταφοράς και επικοινωνιών, των συγκοινωνιών, των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας, των νοσοκομείων και των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Την διαχείρισή τους θα την αναλάβουν οι εργαζόμενοι.

-Κατάργηση του κράτους και του αστικού κοινοβουλίου των επαγγελματιών πολιτικών και αντικατάστασή τους από ένα συνομοσπονδιακό σύστημα λαϊκών συνελεύσεων και εργατικών συμβουλίων, ο συντονισμός των οποίων, η επικοινωνία και η εκτέλεση των αποφάσεων θα γίνεται από αντιπροσώπους αιρετούς και άμεσα ανακλητούς. Σε εθνικό επίπεδο θα υπάρχει στη θέση του παλιού αντιπροσωπευτικού αστικού κοινοβουλίου μια ανώτατη Συνοσπονδιακή Λαϊκή Συνέλευση, τα μέλη της οποίας θα προέρχονται από εξουσιοδοτημένα μέλη-αντιπροσώπους αιρετούς και ανακλητούς από τις τοπικές λαϊκές συνελεύσεις και τα εργατικά συμβούλια.

-Κατάργηση της αστυνομίας και του στρατού και αντικατάστασή τους από μια ένοπλη λαϊκή πολιτοφυλακή, μη μισθοφορική.

Η συζήτηση και η συμφωνία πάνω σε μια επαναστατική πλατφόρμα είναι προϋπόθεση για την δημιουργία ενός επαναστατικού αντικαπιταλιστικού κινήματος και ως Επαναστατικός Αγώνας επιθυμούμε να ανοίξει ένας καλοπροαίρετος διάλογος πάνω στο ζήτημα αυτό. Μια Επανάσταση είναι απαραίτητο να ξεπεράσει τα εθνικά σύνορα. Είναι μη ρεαλιστικό να πιστεύουμε ότι μια Επανάσταση θα είναι βιώσιμη αν περιοριστεί μέσα στα εθνικά σύνορα μιας μικρής χώρας όπως η Ελλάδα. **Ας κάνουμε όμως εμείς εδώ στην Ελλάδα την αρχή για την διάλυση της ευρωζώνης και της ΕΕ, για την κατάργηση του καπιταλισμού και του κράτους. Ας κάνουμε πράξη την ένοπλη προλεταριακή αντεπίθεση. Ας κάνουμε εμείς εδώ στην Ελλάδα την αρχή για μια διεθνή κοινωνική Επανάσταση.**

**ΖΗΤΩ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ-ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ**

**ΚΟΜΑΝΤΟ ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ**